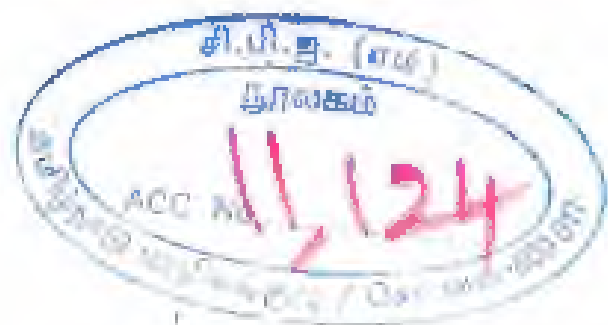

Dhi

மாநில சுயாட்சி ஏன்?

11,124

ஏ. பாலசுப்ரமணியம்,
செயலாளர்,
தமிழ் மாநிலக் குழு,
இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட்).

வெளியீடு:
இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட்),
தமிழ் மாநிலக் குழு,
13, முதல் சாத்து, வடக்குச் சித்திரை வீதி,
மதுரை - 1.

124

பிங்கு பார்த்தாலும் "மாநில சுயாட்சி" என்பதைப் பற்றி பேச்சாக இருக்கிறது. பிரதமர் இந்திரா இதற்கென தமிழகம் வந்து, மதுரையில் நடந்த மாநில காங்கிரஸ் மாநாட்டில் இத்தச் சொற்றொடரே ஆபத்தானது என்று அலறிவிட்டுப் போயுள்ளார். அம்மையார் ஏற்கனவே பலதடவைகளில் நாடாளுமன்றத் திவையே தனது கருக்கைத் தெளிவாக்கியுள்ளார். இப்பொழுது சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி, தமிழகத்திற்கே விஜயம் செய்து, வெட்டு ஒன்று — துண்டு ரெண்டு என்று தெளிவாக்கியுள்ளார்கள். இருந்தாலும் நமது கட்டுருக்கு இன்னும் அம்மையாரிடம் அதிக நம்பிக்கை இருக்கிறது. மேலும் சந்தித்து, வாய்ப்பு அளிக்கப்பட்டால் விளக்கம்தர சித்தமாய் இருக்கிறாராம்! இப்பிவோ துண்டைக் கட்டிக்கொண்டு தென்டம் சமீப்பிப்பார் போல் தோன்றுகிறது! அவருக்கு "ஜனநாயகத் தொட்டிலிலே" தலழ்த்த வளர்ந்த இந்திராவிடம் அவ்வளவு நம்பிக்கை.

அவரது கண்ணோட்டத்தில் அந்த நம்பிக்கையும் நியாயம் தானே! அண்மையில் புதுடிவிலிக்குச் சென்று இந்தியப் பேரரசின் "முற்போக்கு கொள்கைகளுக்கு" எப்பொழுதும் ஆதரவு தருவோம்" என்று பகிரங்கமாக பறைசாற்றிவிட்டு வந்தாரல்லவா? அப்படிப்பட்ட "முற்போக்கு கொள்கைகளை" அழல்படுத்திக்கொண்டிருக்கும். "ஜனநாயகத் தொட்டிலில் வளர்ந்த" தேவியிடம் இவர் வேண்டி நிற்கும் மாநில சுயாட்சி என்ற பிரசாதம் கிடைக்கும் என்று அவர் தம்புவதில் நமக்கு விபப்பு இருக்கத் தேவையில்லை. "முற்போக்கு கூட்டணி" வாடை இன்னும் அவரை விடவில்லை போலும்!

“மாநில சுயாட்சி”, தேசத் துரோகமாம்

மதுரையிலே எழுந்தருளிய தேவியின் "அருள் வாக்கு" இப்படி இருக்க, அவரது பத்தகோடிகளின் பதறலோ பயங்கரமாக இருக்கிறது: "மாநில சுயாட்சியாவது, மண்ணைக் கட்டியாவது; அந்தச் செவ்வே கூடாது. அந்தச் சொல்லுக்குள்ளே துரோகம் — தேசத் துரோகம் இருக்கிறது. அது நாட்டைத் துண்டாடும் சதி" என்றெல்லாம் கத்துகிறார்கள். மதுரை மாநாட்டில் நிறைவேற்றிய அரசியல் தீர்மானத்தில் "இ முகவின் மாநில சுயாட்சிக்கோரிக்கை தனிநாடு பிரிவினையில் கொண்டுபோய்விடும் என்று நான் ஐயம்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது; அச்சமும் கொள்ள வேண்டியதிருக்கிறது" என்று கூறுகிறது. "தமிழ் மக்களின் தலங்களை தேசியப் பெரு வெள்ளத்தில் இருந்து தவறவிடாமல் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பை" அவர்கள் மேற்

கொண்டிருக்களாம். எனவே, இந்த ஆபத்திலிருந்து தமிழகத்தைக் காக்க உச்சையை வரித்துக் கட்டி ஆர்ப்பாட்டிக்கொடுக்க. "மார்க்கிண்டுக் கம்ப்யூனிட்கன் மாநில கலாட்சிக்காக நிதிக்குராகன். இந்த "பயல் இரம்" உச்சைக்குத் தெரியுமா? எனவே, நீங்கள் இதை உடனடியாக விட்டுவிடுங்கள்" என்று நாடாளுமன்றத்தில் டி கப்பிரமணியம் தி. மு. க. வினா எச்சரித்து உபதேசித்தார்.

சங்கர் ரே பேசு

மேற்கு வங்கத்தில் ஆயுதம்தரித்த குண்டர்கள் கொண்டு தேர்தலில் வெற்றிபெற்ற இண்டிகேட்டிகள் குண்டர் தலைவர் சித்தார்த்த சங்கர் ரே, மதுரை மாநாட்டில் தி. மு. க.வை எச்சரித்தார். மார்க்கிண்டுக் "அபாயகரமான மிஷன்" என்றார். சொந்த அனுபவத்தில் இருந்து சொல்வதாகக் கதைத்தார். என்னைக்கு இவர் கட்டிக்கும் மார்க்கிண்டுக்களுக்கும் உறவு இருந்தது? ஊரெல்லாம் இண்டிகேட் "முற்போக்குக் கட்சி" என்று டமாசுமடித்த காவத்திலேயே, தி. மு. க. வினா எச்சரித்து, முற்போக்குக் கட்சியின் இணைத்து நின்று, இண்டிகேட்டிகள் முற்போக்கு பற்றி முக்கி முக்கிக் கூப்பாடு போட்டபோதே, நாம் இந்தக் கட்சியை "சுவிபன்" என்றோம். இண்டியும் சிண்டியும் அடிப்படையில் பெருமுதலாளிகளின் கட்சிகள் என்றோம். பின்பு பொழுது இண்டிகேட் தலைவர் சித்தார்த்த சங்கர் ரே அவர்களுக்கு நம்மைப் பற்றி சொந்த அனுபவம் ஏற்பட்டிருக்க முடியுமா? "அளந்துவிடுவோம் எவன் வந்து இப்படிபெல்வாம் நம்மைக்கேட்பு போடுவான்" என்ற திமிரிலே அவர் இப்படிப் பேசியிருக்க வேண்டும் அல்லது சொந்த வாழ்க்கையில் அவருக்கு அப்படி அனுபவமோ என்னமோ!—எதைப்போ நினைத்துக்கொண்டு எங்கேயோ பேசிவிட்டாரோ என்னமோ? யார் கண்டது?

ராஜாவை விட ராஜா விக்ரம்

இவர்கள் ஒரு புறம் இருக்க, நமது வலதுகளுக்கு நம்மையம் "ஹிஸ்மேரிபா" பிடித்துள்ளமாதிரி தெரிகிறது திரு. கல்யாணசுந்தரம் இண்டிக்கேட்காரர்களைவிட உரக்கக் கூப்பாடு போடுகிறார். "மாநில கலாட்சி என்ற பேச்சே கூடாது" என்கிறார். அவர்களை அகிய இத்தியச் செயலாளர் திரு இராஜேஸ்வரராவ் அவர்கள் அனைவரையும் மிஞ்சி விட்டார். இந்த கோரிக்கையை எழுப்பும் தி. மு. க. தலைவர் "அமெரிக்காவின் ஒடுண்டு" என்று அடித்துக் கூறுகிறார்... ஒன்றாக இருந்த காவத்திலும் கம்ப்யூனிட் கட்சி மாநில கலாட்சியை வற்புறுத்தி வந்தது என்பது இந்த இரண்டு தலைவர்களுக்கும் தெரியும் கம்ப்யூனிட் கட்சியின் வரலாற்றில் ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரை பிரிந்து போகும் உரிமை உள்ளிட்ட சமநிதியை

உரிமை இந்தியாவின் உள்ள தேசிய இனங்களுக்கு உண்டு என்று கம்பூனியன்ட் கட்சி கூறி வந்ததையும் இக் தலைவர்கள் மறந்திருக்க மாட்டார்கள். பின்னர் அது தேவையில்லை என்றும் மாநில சுயாட்சி என்பதே போதுமானது என்றும் கட்சி அதைக் கைவிட்டது.

ஆனால், இன்று என்னமோ, திடீர் என்று அவறிப் புடைக்கிறார்கள். மாநில சுயாட்சி என்று பேசுவோ கூடாது என்கிறார்கள். இந்திய ஒருமைப்பாட்டுக்கு அபாயம் என்பின்றனர்; 'ராஜாமைனிட ராஜா விகவாசம்' காட்டி இண்டிகேட் காரர்களிடமிருந்து இந்தக் கோரிக்கையை எதிர்ப்பதில் அதிக தீவிரம் காட்டுகின்றனர். இதன் மூலமும், இண்டிகேட்டுக்குச் செய்து வரும் இன்னபிற சேவைகள் மூலமும் இண்டிகேட்டின் மதுரை மாநாட்டு அறிக்கையிலே பாராட்டுப் பெற்றுள்ளனர்!

இந்தப் பேத்தல்களும் ஜன்னிப் பிதற்றல்களும் இருக்கட்டும். நாம் விஷயத்துக்குள்ளே இறங்குவோம்.

கோரிக்கையின் தோற்றம்

மாநில சுயாட்சி என்பது நமது நாட்டில் புதிதாக தோன்றியுள்ள ஒரு கோரிக்கையாகும். இது, திராவிடக் கழகம், அல்லது திராவிட முன்னேற்றக் கழக இயக்கம் பெற்றுவிட்ட பிள்ளையாக, முதலில் இந்த வரலாற்று உண்மையை நாம் தெளிவாக மனதில் இருத்திக் கொள்வதவசியம். இந்த உண்மை பலருக்குத் தெரியாது. 1947-க்குப் பிந்திய தனி மூன்றாண்டுகளில் பலருக்கு—அவர்கள் எந்தக் கட்சியில் இருந்தாலும்—இந்த உண்மை தெரியாது.

காட்டுப் பிரிவினையை வற்புறுத்தி வந்த தி. மு. க., இன்று இக் கோரிக்கையை ஆதரிப்பதாலேயே இது பிரிவினை வாதிகள் தோற்று வித்த கோரிக்கை என்ற தவறான எண்ணம் பரவி இடமிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட தவறான எண்ணத்தை பரப்புவதில் அக்கறை உள்ள அரசியல் அயோக்கியர்களும் ஏராளமாக இருக்கின்றனர். அதனால் தான், எடுத்த எடுப்பிலேயே இதனைத் தெளிவாக்கி விடுவது அவசியம்.

திராவிடக் கழகம் தோன்றியது 1940-ல். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தோன்றியது 1949-ல். இதற்கெல்லாம் முன்னரே, நமது நாட்டில் தேசிய விடுதலை இயக்கம் எழுப்பிய கோரிக்கை—முன்னவத்த கோஷம் 'மாநிலசுயாட்சி' என்பது. இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் அடிப்படைக் கொள்கைகளில் ஒன்றாக இருந்தது மாநில சுயாட்சி என்பது. இந்த விஷயம் இன்றைய "இளைஞர் காங்கிரசுக்கு"த் தெரியாமல் இருக்கும். "முதிரித்த" இந்திராவுக்கும், சி. கப்பிரமணிக்குத் தெரியாமல் தெரியாததில், நன்றாகத் தெரியும், தெரிந்திருந்தும், வேண்டும்

என்றே முடி மறைக்கிறார்கள்—காத்தி வழி வந்த இந்த சத்திய சேனர்கள்.

1934-ஆம் வருட இந்திய அரசியல் சட்டம் என்ற ஒன்றை சீர்திருத்த எஜமானர்கள் இந்தியாவின் மீது திணித்தார்கள்.

இந்திய சுதந்திரத்தை ஏற்க பிரிட்டிஷார் மறுத்தனர், எப்போதும் போல் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தின் ஒரு பகுதியாகவே இந்தியா அடிமைப்பட்டுக் கிடக்க வேண்டும் என்று திட்டமிட்டனர். அப்படிப்பட்ட இந்தியாவில், கதேசி மன்னர்கள் கைவசமிருந்த சமன்தானங்களை ஒதுக்கிவிட்டு, எஞ்சியுள்ள மாகாணங்களில் அப்போதைய அதிகாரங்களைக் கொண்ட மாநில சட்டமன்றங்களும் மாநில ஆட்சிகளும் அமைவும் ஏற்பாட்டையும், டிப்ளியிமே குவியலான அதிகாரங்களைக் கொண்ட மத்திய ஆட்சியும்—பிரிட்டிஷ் வைஸ்ராய்க்கு உட்பட்ட மத்திய ஆட்சியும்—அமைவும் ஏற்பாட்டையும் கொண்ட அரசியல் சட்டத்தை முன்வைத்தனர்.

அந்தச் சட்டத்தின் கீழ் மாகாணங்களில் தேர்தல்கள் நடத்தின. கதேசி சமன்தானங்களில் தேர்தல்கள் நடக்கவில்லை. அப்போது இஷ்டப்பட்டு ராஜாக்கள் வைத்ததுதான் சட்டம். அவர்களுக்கு பிரிட்டிஷ் எஜமான் சொன்னதுதான் சட்டம். 11 மாகாணங்களில் தேசிய காங்கிரஸ் வெற்றி பெற்றது. (அன்று இந்தியாவில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பகிரங்கமாக இயங்க வாய்ப்பு இருக்கவில்லை. இராசிய மாகத்தான் செயல்பட்டு வந்தது. தேசவிடுதலை இயக்கத்தில் தீவிரமாகப் பங்கு கொண்டு வந்த காங்கிரஸ்காரர்களாகவே காட்சி வலித்து வந்தனர் கம்யூனிஸ்டுகள்)

அந்தத் தேர்தல்களில் தேசிய காங்கிரஸின் பிரதான கோஷம் என்னவாக இருந்தது? பிரிட்டிஷார் திணித்த அரசியல் சட்டத்தை எதிர்த்து பிரசாரம் நடத்தப்பட்டது. அந்தச் சட்டத்தின் எந்த அம்சத்தைக் குறிவைத்து தேசிய காங்கிரஸின் பிரசாரம் தாக்கியது? மத்தியிலே அதிகாரக் குவியல் என்ற அம்சத்தைத்தான் தாக்கியது. "மாநில சுயாட்சி, எஞ்சிய அதிகாரங்களும் மாநிலங்களுக்கே" என்று தேசிய விடுதலை இயக்கம் முழக்கமிட்டது. அந்த முழக்கத்துடன் தான், பிரிட்டிஷாரின், அடிவருடிகளாக சொன்னை மாநிலத்தில் கண்டு இருந்த நீதிக் கட்சியைரை தேர்தல் களத்திலே முறியடித்தது காங்கிரஸ்.

அந்தக் காலத்தில் இராணிடக் கழகமும், அதிலிருந்து 1949-ல் தோன்றிய இராணிட முன்னேற்றக் கழகமும் நீதிக் கட்சியின் கருப்பங்களாக இருந்தன. அவர்களுக்கும் தேசிய விடுதலை இயக்கத்துக்கும் சம்பந்தமிருக்கவில்லை. தேசிய சுதந்திரத்தை எதிர்த்து நின்ற நீதிக் கட்சிக்குள் அடக்கி கிடந்தனர். அவர்களுக்கும் மாநில

கயாட்சி என்ற கோரிக்கையில் பிறப்புக்கும் எவ்வித சம்பந்தமும் இருக்கவில்லை என்பது இப்பொழுது விளங்கியிருக்கும்.

வளர்ச்சியடைந்த பல மொழிகளைக் கொண்ட இந்தியா, மொழியழி அமைப்பு பெற்ற மாநிலங்களின் சமஷ்டியாகத்தான் (கூட்டாட்சி) இருக்க வேண்டும் என்பது அக்காலத்தில் காங்கிரஸின் கொள்கை. அதற்குகத்தபடி, காங்கிரஸின் மந்தாபன அமைப்பையே மொழியழியாகத்தான் அமைத்தனர். அப்படி அமைபும் இந்திய சமஷ்டியில் மொழியழி மாநிலங்களுக்கே அதிக அதிகாரங்கள் இருக்க வேண்டும் என்றும், மத்தியில் குறைந்த அளவு அதிகாரங்கள் இருந்தால் போதும் என்றும் காங்கிரஸ் அன்று கருதியது. அதனால் தான் மாநிலங்களுக்கு கயாட்சி வேண்டும் என்று காங்கிரஸ் முழங்கியது. அதுமட்டுமல்ல —

மத்திய சர்க்காருக்கு சில அதிகாரங்கள் ஒதுக்கப்படுகின்றன. சில அதிகாரங்கள் மாநிலங்களுக்கு என ஒதுக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு பட்டியல் போட்டு ஒதுக்கும் பொழுது, இந்த இரண்டு பட்டியலிலும் இடம் பெறாமல் போகக்கூடிய விஷயங்கள் இருக்கும் அல்லவா! நாட்டின் வளர்ச்சிப் போக்கில் புதிய புதிய நிகழ்ச்சிகள் ஏற்படும்; அவற்றைச் சமாளிக்க புதிய அதிகாரங்கள் தேவைப்படும். இவற்றைத்தான் “எஞ்சிய அதிகாரங்கள்” என்று கூறுகிறார்கள். மத்திய அரசுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட அதிகாரப் பட்டியலிலோ, மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட அதிகாரப் பட்டியலிலோ இடம் பெறாமல் அவை தயாரிக்கப்பட்ட சமயத்தில் இடம் பெறாமல் — இருந்த — அதிகாரங்களை எஞ்சிய அதிகாரங்கள் என்று அழைக்கிறார்கள். இந்த எஞ்சிய அதிகாரங்கள் மாநிலங்களுக்குத்தான் இருக்க வேண்டுமென்பதும் தேசிய காங்கிரஸின் அக்காலத்துக்கோஷமாகும். இத்தகோஷங்களுடன் மக்களிடம் சென்று மக்களது பேராசிரமத்தைப் பெற்று 11 மாநிலங்களில் காங்கிரஸ் மாகாண சர்க்கார்களை அமைத்தது.

“வேளையானே வெளியேறு” என்ற

1942 ஆகஸ்ட் தீர்மானத்தில்

அடுத்து நாம் காங்கிரஸின் வரலாற்றில் முக்கியமான இன்னொரு அத்தியாயத்துக்கு வருவோம். அதுதான் 1942 ஆகஸ்டு. உலக மகாபுத்தம் நடந்துகொண்டிருந்த காலம். ஹிட்லர், முசோலினி, டோஜோ தலைமையில் உலகம் முழுவதையும் விழுங்கி அடிமைகொள்ள பாசிசம் முக்கத்தனமான உடைப்போரை நடத்திக்கொண்டிருந்த காலம். சோவியத் யூனியன் உன்னை “தேச நாடுகள்” (முக்கியமாக சோவியத் யூனியன், பழைய சீனம், அமெரிக்கா, பிரிட்டன், பிரான்ஸ்) ஒரணியில் நின்று, பாசிசத்தைத்

தடுத்த நிறத்தும் புனிதப் போரில் ஈடுபட்டிருந்த காவம், அச்சமயத்
தில் இந்தியாவுக்கு உடனடி சுதந்திரம் வழங்கவேண்டும் என்ற
காங்கிரஸ் தலைவர்கள் வற்புறுத்தினர். அவர்கள் புத்த நெருக்கடி
யில் சிக்கி பெரும் சேதங்களை அடைந்துவரும் பிரிட்டனை, இந்தச்
சமயத்தில் நெருக்கி சுதந்திரத்தைப் பெற்றுவிடலாம் என்று
கணக்குப் போட்டனர். ஜப்பானது நாக்குதலில் சமாளிக்க முடி
வாமல் பிரிட்டன், பர்மா, மலேயா, சிங்கப்பூர் அனைத்தையும்
பறிக்கொடுத்துவிட்டு "குண்டோட்டம் குதிரையோட்டமாக"
பின்வாங்கிக்கொண்டிருந்த நேரம். இந்த நேரத்தில் வெகுஜனப்
போராட்டம் என்று மிரட்டினால் பிரிட்டன் டனித்துவமும் என
கணக்கிட்டது காங்கிரஸ் தலைமை. உலக மக்கள் மத்தியில் நமது
விடுதலை இயக்கத்தைப்பற்றி தவறான கருத்து ஏற்படும் என்று நாம்—
கம்யூனிஸ்டுகள் எச்சரித்ததை காங்கிரஸ் தலைவர்கள் ஏற்கவில்லை.
பாசிசத்தை எதிர்த்து நடைபெறும் உலகப் போரில் முற்போக்கு
ஜனநாயக சக்திகளின் சார்பில் நின்று நேசநாடுகள் போராடிக்
கொண்டிருக்கும்போது, இந்த அணியிலுள்ள பிரிட்டன், அமெரிக்கா
போன்ற அரசுகள் ஏதாபித்திய அரசுகளை. இருந்த போதிலும்,
வரலாறு அவர்களை சோவியத் யூனியனுடன் இணைந்து நன்று.
பாசிசத்தை எதிர்த்துப் போராடும் நிலையில் வைத்திருக்கிறது.

இந்த நேர நாடுகள் வெற்றி பெறுவது உயர்த்துக்கு, மனித
குலத்தின் எதிர்காவத்துக்கு அவசியம். இந்த வேளையில் இந்தியா
யில், பிரிட்டனுக்கு எதிராக ஒரு வெகுஜனப் போராட்டம் ஆரம்பித்தால்,
உலக மக்களின் பல பகுதியினர் நம்மைப்பற்றி தவறான
எண்ணுவர். எம்மையில் வந்து நிற்கும் ஜப்பானுக்கு ஆதரவாக
நிலைமை உருவாகவே நாம் இந்தக் கிளர்ச்சியை இந்தச் சமயத்தில்
நடத்துகிறோம் என்று பிரிட்டிஷ் அரசர்கள் பரப்பும் பொய்ப்பிரச்சாரம்
எடுபடும். எனவே நேரம் சரியல்ல என்று நாம்—கம்யூனிஸ்டுகள்—
எச்சரித்தோம். ஆனால் அதையெல்லாம் காங்கிரஸின் பெரும்
தலைவர்கள் காதிவே போட்டுக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை. அவர்
களது கண்களுக்கு இந்த பிரிட்டிஷ் சனியன் ஒன்றுதான் பட்டது.
அந்த பிரிட்டிஷ் சனியன் இன்று வசமாக சிக்கியுள்ளது. இச்சம
யத்தில் ஒரு தட்டு தட்டினால் "தொப்" பென்று சுதந்திரம் நமது
மடியிலே வந்துவிரும் என்று கணக்குப்போட்டார்கள்.

1942 ஆகஸ்டு 7, 8 தேதிகளில் பம்பாயில் அவை இந்திய
காங்கிரஸ் கூமிட்டி கூடியது. "வெள்ளையனே வெளியேறு" என்ற
பிரசித்தி பெற்ற தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினார்கள். அந்தத்
தீர்மானத்தின் அடிப்படையில் வெகுஜனப் போராட்டத்தைத்
தவக்க மகாத்மா காந்திக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டது. அவரே
தளபதி என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது.

அந்தப் பிரசித்திப் பெற்ற "குவிட்-இந்தியா" (இந்தியாவை
விட்டு வெளியேறு) என்ற தீர்மானம் பற்றி எதற்கு இங்கு இவ்வளவு

என்கிறீர்களா? அந்தத் தீர்மானத்திலும் மாநில கயாட்சி என்பது வற்புறுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பதற்காகத்தான்! (இதெல்லாம், பாவம், தஞ்சை ராஜமூர்த்திகளுக்கும் இன்னபிற இளவட்டங்களுக்கும் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை!).

அந்தத் தீர்மானத்தின் 4-வது பாராவில் வென்டெய்ன் வெனி பேறியதும் ஒரு தற்காலிக அரக்கார் அமைப்பும் என்று கூறுகிறது. அந்த தற்காலிக அரசு என்ன செய்யுமா? அந்தத் தீர்மானத்தின் வரலாற்றை இங்கு அப்படியே தருகிறோம்:

"The provisional Government will evolve a scheme for a constituent assembly which prepare a Constitution for the Government of India acceptable to all sections of the people. This Constitution according to the Congress view should be a federal one with the **LARGEST MEASURES OF AUTONOMY** for the federating Units and with the residuary powers vesting in these Units."

— "தற்காலிக அரசு, மக்களின் எல்லாப் பகுதியினரும் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடிய, இந்திய அரசுக்கான ஒரு அரசியல் சாசனத்தைத் தயாரிக்க, ஒர் அரசியல் சட்டமன்றத்துக்கான திட்டத்தை உருவாக்கும். காங்கிரஸின் கண்ணோட்டத்தில் அந்த அரசியல் சாசனம், சமஷ்டியில் இடையும் அங்கங்களுக்கு (மாநிலங்களுக்கு) மிக மிக அதிகபட்ச அளவு கயாட்சி தரும் சமஷ்டி அமைப்பாக இருக்க வேண்டும் மிகச்சமூகமான அதிகாரங்கள் அங்கங்களுக்கே (மாநிலங்களுக்கே) இருக்க வேண்டும்"

தெளிவாக இருக்கிறதல்லவா? இந்திரா காங்கிரஸ் அன்பர்களும், இந்திரா—கம்யூனிஸ்ட் அன்பர்களும் ஒரு நடவடிக்கு இரண்டு நடவை, மேலே உள்ளதைப் படித்து பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறோம். வென்டெய்ன் வெனிபேற்றிய சுதந்திர இந்தியா, எப்படி இருக்கவேண்டும் என்று காங்கிரஸின் அலை இந்திய அமைப்பு மிகத்தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லி இருந்தது. இன்ற காங்கிரஸின் தலைவர்கள் தலைமூலாக மாறிப் பேசுகின்றனர். அது மேற் விஷயம் நாட்டுக்கும், மக்களுக்கும் தந்த எந்த வாக்குறுதியை காங்கிரஸ் நிறைவேற்றியது? தந்த வாக்குறுதியை அனைத்தையும் கிழித்தெறித்தனர். கிழித்து எறியப்பட்டு கார்ப்போரேட் கார்டுகள் கைத்து போன வாக்குறுதியில் இதுவும் ஒன்று! அன்று அவர்கள் "மாநில கயாட்சி" என்று முழக்கமிட்ட பொழுது இந்திய மக்கள் அகில ராஜ்யம் ஒன்றிவந்தது. வென்டெய்ன் எறிந்த புனிதப் பொய்ச் ஐக்கியப் படுத்திய "தேச பக்த" கொள்கை அது. மக்களுக்கு அளித்த வாக்குறுதியை மறவாமல் இன்னும் அந்த கொள்கை

உலர்த்திப்பிடித்து, இந்திய மக்களது ஒருமைப்பாட்டைப் பேணிப் பாதுகாக்க, இதன் அவசியத்தை மார்க்சிஸ்டுகளாகிய நாம் வற்புறுத்தினோம், அது தேசத்துரோகம்! தி. மு. க. வினர் முழங்கினால் தேசத்துரோகம், தேசத்தைத் துண்டாடச் சதி! காங்கிரஸ் தலைவர் களது—அவர்களது ஏஜண்டுகளான இந்திரா கம்யூனிஸ்டு தலைவர் களது நயவஞ்சகப் பேச்சுகளுக்கும், பேத்துமாத்துக்களுக்கும் ஏதாவது எங்கே உண்டா?

மாநில கயாட்சியே இந்திய ஒற்றுமை காக்கும் வழி

ஒருவேளை, "பிரிவினைச் சதி" என்றும் "இந்தியாவைத் துண்டாட்டு முயற்சி" என்று கூப்பாடு போட்டு மிரட்டிக் கொண்டே இருந்தால், தி. மு. க. தலைவர்கள் மிரண்டு விடுவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறார்களா? பாவம், தங்களது "முற்போக்குக் கூட்டணி யில்" முக்கியஸ்தராக இருந்த கைஞர், ஆயிரம் கோவில்களில் போய் சத்தியம் செய்தாலும் நம்பமாட்டார்கள் போல் இருக்கிறது! "நான் இனி என்றென்றும் பிரிவினை கேட்க மாட்டேன். தப்பித் தவறி பிரிவினைக் கிளர்ச்சி ஏதாவது எழுந்தால், அதை அடக்க என்னுடைய முடியும். நாங்கள் திராவிட நாடு என்பதை விட்டது விட்டதுதான்" என்று கருணாநிதியும் அவரது சகாக்களும் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிப் பார்க்கிறார்கள். இருந்தாலும், இப்படியேடர் களும், அவர்களது ஏஜண்டுகளும் விடமாட்டேன் என்கிறார்கள். "மாநில கயாட்சியும் அங்குதான் — பிரிவினைக்குத்தான் — கொண்டு விடும்," எனவே பேசாதே, மூச்சு காட்டாதே" என்று மிரட்டுகிற தலைவர், இப்படியே மிரட்டினால் தி. மு. க. வினர் மிரண்டு, இதையும் — திராவிட நாட்டைக் கைவிட்ட மாதிரி — விட்டுவிடுவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறார்களோ என்னிமோ!

அது எப்படிப் போனாலும் நம்மைப் பொறுத்த மட்டில் நாம் இதைக் கைவிட மாட்டோம். இது நமது கட்சியின் திட்டத்தின் அடிப்படை கோஷங்களில் ஒன்றாகும். மக்கள் ஜனநாயக இந்தியா யில் விரிவான மாநில கயாட்சி நிலவும் என்று நமது திட்டம் தெளி வாகக் கூறுகிறது. கட்சியின் திட்டம் என்பது நமது மூலாதாரமான தத்துவமே. இந்திய ஒற்றுமையை — இன்று ஆளுந் வர்க்கங்களால் சிதறடிக்கப்பட்டு வரும் இந்திய ஒற்றுமையை கட்டிக் காக்கவே, மாநில கயாட்சி என்பது மிக மிக அவசியம் என்பதால்தான் அந்த மூலாதாரமான தத்துவமில் இது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ஆரம்பத்திலேயே நாம் எடுத்துக் காட்டியிருப்பதைப்போல், இந்திய கம்யூனிஸ்டு இயக்கம் ஆதிமுதலாளிகளே இதனை வற்புறுத்தி வந்துள்ளது. இது ஏதோ, தேற்றுப் பிறத்த "திருர்" குரலே

யம் அல்ல. இதை, எவர் தயவை எதிர்பார்த்தோ, உருட்டல் மிரட்டல்களுக்கு பயந்தோ நாம் கைவிட மாட்டோம்.

இந்தியா ஒரு தேசமல்ல. இப்படி நாம் சொன்ன உடனேயே நம்மை எல்லோரும் முறைத்துப் பார்ப்பார்கள். காங்கிரஸ் தலைவர்களுக்கும் ஜனசங்கத்தாரர்களுக்கும் கண்கள் எல்லாம் சிலத்து விடும். “ஆய் னாய்” என்று கத்துவார்கள். கத்தட்டுப்! கதறுட்டு! தொண்டைகளைக் கிழித்துக்கொள்ளட்டு! இந்தியா ஒரு தேசமல்ல; பல தேசங்களைக் கொண்ட ஒரு கூட்டமாய்ப்பு.

ஒரு மொழி, ஒரு தேசம், ஒரு அரசு என்ற வகையில் பிரிட்டன் மாதிரியல்ல இந்தியா; பிரான்ஸ் மாதிரியல்ல இந்தியா; இத்தாலி மாதிரியல்ல இந்தியா; ஜெர்மனி மாதிரியல்ல இந்தியா; ஸ்பெயின் மாதிரியல்ல இந்தியா; பல மொழிகள்—முதிர்ச்சியடைந்த செம்மைவாக வளாந்துள்ள பல மொழிகள்—நீண்ட வரலாற்றுச் சிறப்புக்கொண்ட—தனித்தனி பண்பாட்டு இயல்புகளுடன் கூடிய பல தேசங்கள், வரலாற்றுப் போக்கில் இவை அனைத்தும் நல்ல உறவுகளுடன் இணைந்து வாழும் ஒரு கூட்டமாய்ப்பாக ஒரு மத்திய அரசுடன் விளங்கும் நிலை—இது இந்தியா. இந்தியாவின் அரசியல் நிர்வாக ஒற்றுமை என்பதே பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்குப் பின்னர் தோன்றியதே. பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்த போராட்டத்தில் இந்த ஒற்றுமை—மக்கள் மத்தியில்—மேலும் வலுப்பட்டது. இதன் மேலும் உதவாக்க வேண்டும் என்பதே நமது அவா.

பாகிஸ்தான் ஒரு தேசமல்ல! “இந்தியா ஒரு தேசமல்ல” என்பதை ஏற்க மறுப்பவர்கள், இதை ஏற்கிறார்கள்! ஏனெனில் அது ‘எதிரி’ நாடு. பங்களா தேஷ் விடுதலையான பின்னாலும் இன்றுள்ள பாகிஸ்தானும் ஒரு தேசமல்ல. பஞ்சாபியர்கள், பக்தானியர்கள், பலூச்சிகள், சிந்தியர்கள் என்ற தேசிய இனங்களை கொண்ட ஒரு கூட்டமாய்ப்பே பாகிஸ்தான். அங்கு மீண்டும் மாநில கலாட்சி கோரிக்கை எழுந்துள்ளது. நமது நாட்டு ஏகேன் மகிழ்ச்சி போலாக, “பாகிஸ்தானில் மீண்டும் மாநில கலாட்சி கோரிக்கை” என்று கொட்டை எழுத்துகளில் போடுகின்றன! இக்கு மாநில கலாட்சி என்று பேசவே கூடாது என்பவர்கள் அங்கு அந்த கிளர்ச்சிக்கு ஆதரவு காட்டுகிறார்கள். அரசியல் அபொகலிவர்கள்!

இந்தியாவும் பாகிஸ்தானைப் போலவே பல தேசங்களைக் கொண்ட ஒரு நாடு. இது விஞ்ஞான உண்மை. இதை யாரும் மறைக்க இயலாது. இப்படிப்பட்ட அமைப்பில் மாநிலங்களாக அமைந்துள்ள இந்த தேசங்களுக்கு விரிவான கலாட்சி வழங்கப் படுவது என்பது மிக மிக அவசியம்—இந்தப் பல்வேறு தேச மக்களது ஒற்றுமையைக் காக்கவே—இது அவசியம்.

2. பிரதேச ஏற்றத்தாழ்வு அதிகரித்துள்ளது. அதாவது இத்தியாவில் ஒரு சில இடங்களில் தொழில்கள் அதிகரித்து வளர்கின்றன. பெரும்பாலான வளர்ச்சியற்ற இடங்களுக்கும் இந்தச் சில இடங்களுக்கு இடையே இடைவெளி அதிகரித்துக்கொண்டே இருக்கிறது.

இந்த இரண்டு விளைவுகளும் தவிர்க்க முடியாதவை. இவை முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் இயல்பு; முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் விளைவுகள். முதலாளித்துவ வளர்ச்சிப் போக்கில் மூலதனம் மேலும் மேலும் ஒரு சிலர் கைகளில் குவியும் சிறிய பட்சங்கள் பெரிய மீளாள விபுங்கிக் கொடுத்து—இது ஒரு விதி. அந்த மாதிரி முதலாளித்துவ வளர்ச்சியில், ஏற்றத் தாழ்வான வளர்ச்சி என்பது இன்னும் ஒரு விதி. ஒரு சில தேசங்கள் அவ்வது தேசத்தின் பகுதிகள் மீதும் குவியலான வளர்ச்சி காண்பது, மற்ற பல தேசங்கள் அவ்வது தேசத்தின் பகுதிகள் வளர்ச்சி குன்றி தர்பதும் விதி வழிபட்டது. இவ்வாத கடவுள் உண்டாக்கிய விதிவக. இயல்பான விஞ்ஞான விதி.

முந்திய விதியை செயல்பாடு குறித்து விளக்கம் ஒன்றும் தேவையில்லை. சென்ற 25 ஆண்டுகளில் இத்தியா கண்ட “வளர்ச்சி”, பிரதானமாக 75 ஏகபோக முதலாளித்துவக் குடும்பங்களின் வளர்ச்சியே என்ற உண்மை இந்த விதியை நிரூபிக்கும் மனை போன்ற சான்று.

பிறத்ய விதியை மிகக் கடினமாக விளக்கலாம். கோவை நகரிலும் அதைச் சுற்றிலும் தொழில்கள் வளர்ந்து வருகின்றன. நூற்ப, நெசவு ஆகியவை முதலில் வளர்ந்தன பின்னர் அதை இடையே அந்த ஆலைகளுக்குத் தேவையான இயந்திரங்கள் அங்கு அவற்றின் பாகங்களாகச் செய்துகொடுக்கும் இஞ்சினீரிகள் தொழில்கள் வளர்ந்தன இப்பொழுது, தமிழ்நாட்டு முதலாளிகளைத் தர்ம புரிக்குப்போய் மூலதனம் போட்டு தொழில்களை ஆரம்பிப்பவர்கள் என்று சொன்னால் போலார்களா? அவ்வது கிழக்கு ராமநாதபுரத்துக்குப் போகர்கள் எனனால் போலார்களா? அவையும் தமது தாய்த் தமிழ்நாட்டின் பகுதியைத் தானே? மூலதனம் அந்த இடங்களுக்குப் போகாது! ஏற்கனவே தொழில் வளர்ச்சி ஏற்பட்டு, ரயில் போக்கு வரத்தும், ரஸ்தாய் போக்கவரத்தும் நன்கு அமைவப்பெற்று, பயிற்சி பெற்றவரும் தொழிலாளி மக்களும் உள்ள இடங்களுக்குத் தான் மூலதனம் வரும். உற்பத்தியில் சரக்குகளை உடனடியாக விற்பதற்கான வாய்ப்பு ஏற்பாடுகளுக்கும் ஏற்கனவே அமைவப்பெற்ற இடத்துக்கே மூலதனம் ஒட்டி, ரயில், ரோடு வசதிகள் அதிகம் இல்லாத சரக்குகளை எட்டி வந்து சேராதபடியே தள்ளிவிடும் வர்த்தக ஏற்பாடு (ஆலைகளின் ஏடுகளுக்கும், அவர்கள் கீழ்க்கள்ள மொத்த

வினாபாதித அகரகலித் தீழ் உக்த ராஜமான் திகிலுர வினா
பாதித எந்த ஏற்பாடு? இ-லாந - பதிற்செபந்த தொழிலாள-வ
இ-லாந தம்முக்கி, கிழக்கு ராமநாதபுரத்திற், உ
பொருது.

இதன் விளைவு என்ன ஆகும் : வளர்ச்சி பெற்றுப் போகும் போது, உளர்ச்சிப்பெறாத தாய்ப்பித்தாய் இடைநின்று விடும் தாய்மாரும், இது ஏற்றாத தாய்வுகளை அடைந்து விடும் தாய்மாரும் உடனடியாக அந்த உளர்ச்சிப்பெறாத தாய்ப்பித்தாய் அல்லாத தாய்மாரைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்து, அதன் விளைவுகளை அறிந்துகொள்ளும். "தாய்மாரின் பாலம்" என்ற தலைப்பில் தாய்ப்பித்தாய் அல்லாத தாய்மாரைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்து, அதன் விளைவுகளை அறிந்துகொள்ளும். "தாய்மாரின் பாலம்" என்ற தலைப்பில் தாய்ப்பித்தாய் அல்லாத தாய்மாரைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்து, அதன் விளைவுகளை அறிந்துகொள்ளும்.

[illegible]

எனவே, இந்த சிறந்த நூலான வளாசலி என்பது, நம்
காலத்து வளாசலிப் பாசையின் இயல்பான விளைவு. சமீப
தமிழகன் குறைவற்ற சப பதிலாக அந்நீத்துவருகின்றன இந்தக்
மதநய அரக்கம மாநித அரக்கம பிணக்குகள் அந்நீத்துவற்ற
மாநிதத்தக்கு மாநிதம் டெரூனமயம் ஆரக்கியபற்ற போட
கருத வளாசலி, நன் மொத்தத்திய இந்திய குற்றம் உண்
பவின்மடைந்து அந்நீத்துவருகிறது ஒரு மாநிதத்தத்தன்னை
பிறந்ததத்தக்குப் பிற்பாசம் பிணக்குகள் தொகுக்கின்றன. ஒரு
மொழி டெரூனம் தொகுக்க மக்களுக்கு தெற்குள்ள பாதிக்
பற்றபகுதிக்கு அடைவிக் எவ்வளவு குறைவானதன் தொகுதி
என்பதை நாம் மறத்திருக்க முடியாது.

உள்ளே ஒன்றுமே அங்கேதே

மூலதனமும் மரத்திலுள்ள வாய்ப்புகளும் ஒத்தவைகளாக
இருக்க வேண்டும், அதை ஒட்டியவ, மரத்திலிருந்து அகற்றப்படும், அந்த
பெயருடன்தான், இவ்வாறு அகற்றப்படும் ஒத்த மரத்திலிருந்து அகற்ற
மூலதனம் ஏதோபாசனமாதலானவையின்மீது மரத்திலிருந்து அகற்ற
பெயர் எதிர்ப்பு இருந்து வைத்துக்கொள்ளும், "இந்தியா" என்ற
பெயர் மரத்திலிருந்து அகற்றக்கொள்ளும், இந்தியாவின் மரத்திலிருந்து
அகற்றப்படும் மரத்திலிருந்து அகற்றப்படும் மரத்திலிருந்து

கரண்டிக் கொடுக்கவேண்டும் என்று ஏகபோக முதலாளிகள் முன்
 இன்றனர் ; தீவிரமாகச் செயல்படுகின்றனர். மாநிலங்களிலுள்ள
 சாதாரண முதலாளிகளுக்கு இடம் கொடுக்காமல் அவ்வளவையும்
 வாரி தங்கள் வாய்க்கேய் போட்டுக் கொள்கிறார்கள். இந்த ஏகபோக
 முதலாளிகள், இரண்டு தேரடியாக பாதிக்கப்படும் மாநில முதலாளி
 கள் கூப்பாடு போடுகிறார்கள். "எங்கள் மாநிலத்திலுள்ள எங்களுக்கு
 இடமிருக்கா! எங்கள் மாநில வசதிகளைப் 'நிறு' பயன்படுத்த
 துக்கொண்ட எங்களுக்கு, இவ்வாயல் செய்வதா? எங்கள் மாநில
 சந்தை எங்களுக்கு இல்லையா?" என்று கூப்பாடு போடுகின்றனர்.
 அதற்குள் சொத்து 'எங்கள் பண்பாடு, எங்கள் கொழி' என்ற
 கொடியைகளையும் சேர்த்துக் கொள்கிறார்கள். "மதவாதி வர்க்கம்
 சந்தைப்பதாய் பேசுகின்றதைக் கற்றுக்கொள்கிறது" என்று சொழி
 எட்டளின் உறுது எவ்வளவு பொருத்தமானது என்பதை நாம்
 எளிதாக்கப் புரிந்துகொள்ளலாம். வளர்ச்சி காரண முதலும் மாநில
 முதலாளிகள் "எங்கள் கொழி, எங்கள் பண்பாடு எங்கள் கொழி"
 எங்கள் சந்தை என்று 'தேசியம்' பேசுகின்றனர்.

இந்தியா முழுவதையும் தங்களுடைய கரண்டிக் கொடுக்க
 காடாக வைத்துக்கொள்ள முயற்சி செய்கும் பெரிய முதலாளிகள்—
 ஏகபோக முதலாளிகள் "அவ்வ இந்திய தேசியம்" பேசுகின்றனர்.
 இதை எதிர்த்து தங்கள் பகுதியின் வரப்புகளும் சந்தைகளும் தங்கள்
 ஐக்கு மட்டுமே பயன்படவேண்டும் என்று விரும்பும் மாநில முத
 லாளிகள் "மாநில தேசியம்" பேசுகின்றனர் ! இன்று இந்தியா
 வின் கண்ணுது மாநிலங்களிலும் இப்படிப்பட்ட தேசிய உணர்வு
 மேலோங்கி நிற்பது கண்டிப்பாக.

இந்தியன் என்ற உணர்வு மயி, தமிழன், மலையாளி, ஆந்திரன்
 வங்காளி, குஜராத்தி, பராத்தி, பஞ்சாபி, இத்தாலியன், ராஜஸ்தானி,
 தானி, கண்டித்தான் என்ற உணர்வுகள் மேலோங்கி வருகின்றன.

இதுதான், மத்திய சர்க்காருக்கும் மாநில சர்க்கார்களுக்கும்
 இடையே ஏற்பட்டுப் பணக்குகளுக்கு அடிப்படையாக உள்ள அடிப்படை
 யான காரணமாகும். இவ்வு, ஏகவது, ஒரு வகையிலுள்ள மத்திய சர்க்க
 கார் மீது அதிருப்தி காட்டாத, ஒரு மாநில சர்க்காரையும் பாதிக்க
 முடியாது புறக்கணிக்கப்படாததாக, அவ்வது பொதுமான நதி
 வசதி தரவில்லை என்று, அவ்வது உரிமையாளரும் உதவிப்படவில்லை
 என்று, அவ்வது குறிப்பிட்ட பொதுத்துறை தொழில் தனது
 மாநிலத்திலுள்ள வளங்களிலுமேயன்று, அவ்வது தனது மீதம் கட்டித்
 தரும் அந்திச் செய்கணி உணர்வுகளை மட்டும் பாதிக்கவேண்டாம்
 கண்டித்தான் என்று அவ்வது தனது மாநிலத்திற்குப் பொதுமான
 வசதிகளை — தொழிலாளர்களை — கரண்டி காட்டுகிறது என்று
 இப்படி ஒருவகையிலுள்ள, அவ்வது உணர்வுகளில், மத்திய சர்க்காரிடம்
 இருந்தும் பாராட்டாத மாநிலமே இடையாகும். மாநிலத்திலுள்ள
 சட்டி எந்தக் கடலிலுள்ள இருந்தாலும் — மத்தியமே ஆளக்கூடிய

காங்கிரஸ் கட்சியை பெருப்பாணான மாநிலங்களில் ஆட்சி செய்வதாய் — இதனால் தீவிரம்.

இவ்வாறு மத்திய அரசின் பேராதிக்கம் வலித்துக் கொண்டு அதன் முடிவாக வந்த கரண்டியைத் தீவிரப்படுத்திக் கொண்டு மாநில அக்கட்சி பிரதேச எந்தத் தாழ்வுகளை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது அதன் எதிரின் வேலையே — அவர்களது ஏஜண்டாகச் செயல்படுகின்ற மத்திய காங்கிரஸ் அரசின் கொள்கைகளே. இந்திய ஒற்றுமையைப் பேணிவளர்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவர்களும் அவர்களுடைய அரசியல் எண்ணங்களும் "இந்திய ஒற்றுமை" என்று பேசுவது எவ்வாறு. இந்தியா என்ற 35 கோடி மக்களைக் கொண்ட எந்தத் தாழ்வுக்கு ஏகபோகமாக இருக்கவேண்டும் என்பதற்கே. அவர்களுக்கு இந்தியாவை உள்ள பல்வேறு மக்கள் மத்தியில் ஒற்றுமை உண்டாக வளர வேண்டும் என்பதில் அக்கறை இல்லை.

இவர்களுக்கு எதிராக, தங்களுக்கு வாய்ப்புக்களும் வசதிகளும் வேண்டும் என்று கேட்கும் மாநில முதலாளிகளது கூப்பாட்டில் தீபாயம் இருந்த போதிலும், அந்தந்த மாநில முதலாளிகள், தங்களுக்கு பின் மக்களைத் திரட்டிக் கொள்ள மாநில வெறியைத் துண்டி விடுகின்றனர். அண்டை மாநில மக்களுக்கு, அல்லது மாநிலங்களின் மக்களுக்கு எதிராக வெறியைத் துண்டி விடுகின்றனர்.

இவர்களை முனையிலிருந்து, இவர்களும் இந்திய ஒற்றுமையின் எதிராக செயல்படக்கூடியவர்களாக மாற்றுகின்றனர். தங்களுது குறுகிய வர்க்க நலன்கள் — கரண்டியை நலன்கள்தான் இவர்களது தோக்கம். அதற்காக பிரதேச மக்கள் மீது துவேஷத்தை வளர்க்க இவர்கள் தயங்குகிறார்கள். இந்த "வெறிகளும் துவேஷங்களும்" எந்த அளவு செய்கின்றன என்பதற்கு மராட்டிய மாநிலத்தில் சிவசேனையின் திருக்கத்து ஏர் எடுத்துக்காட்டு அளமில்லாத சீர்த் சேனை இதர மாநிலங்களுக்கு எதிராக நடத்திய வெறியாட்டம் இன்னொரு எடுத்துக்காட்டு.

தன்த் திராவிடநாடு என்ற கோஷத்தைக் கைவிடுவதைத் தமிழ் நாட்டில், தி. மு. க. — வட இந்தியாவில் வாழும் மக்களுக்கும் அவர்களது பழக்க வழக்கங்களுக்கும், பண்பாடுகளுக்கும் எதிராக வளர்த்த வெறுப்பு இயக்கம் — தமிழ் நாட்டு முதலாளித்துவ சேவதின் ஒரு பக்கிர பிரதிபலிப்பே.

இந்தியத் தொழிலாளி வர்க்கத்தில் — மொழி, இனம் என்பன வற்றைக் கடந்து — வளர்ந்து வரும் வர்க்க ஒற்றுமையை உடைக்கவும், தங்களுது கரண்டிக்கு வலுவான எதிர்ப்பு இல்லாமற் செய்வது இந்த வெறிதனங்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

மக்களது ஒற்றுமையைப் பாதுகாக்கலோ, வளர்க்கலோ உதவாது. இவ்வாறு, ஒரு மொழியின் மேலாதிக்கத்தை ஏற்படுத்த காங்கிரஸ் மத்திய அரசு செயதுவதும் முயற்சிகள், இத்திய ஒற்றுமை உயர்வு துன்புறுத்தல், ஒரு முக்கியமான காரணமாகும். திராவிட இயக்கம் தமிழ் நாட்டில் பரந்து வளர்ந்ததற்கு இது ஒரு பிரதான காரணமாகும். பெரியார் & வெ. ரா. தேசபாண்டியன் இயக்கத்தை எதிர்த்து, நிச்சை சிஷ்ய இயாந்து இருந்த காலத்தில், வெ. ரா. & திராவிட முன்னேற்றக் கழகம். பின்னர் 1938-ல் ராஜாஜி தலைமையில் செ. காமரம் அமைந்த காங்கிரஸ் மத்திய சபை, இத்தியை கட்டாயப்படுத்திக் கத திட்டமிட்டது. இதை எதிர்த்து பெரியார் பொராடத தொடங்கினார். உடனே, அப்பொராட்டத்தின் நியாயத்தினால் தமிழ் மக்களில் கணிசமான பகுதியினர் அவதூறுப்பினனால் திரண்டனர் என்பது வரலாறு அதே மாதிரி தி. மு. க. யிலாக வளர்ந்ததற்கு இத்தித் திணிப்பு பற்றி தமிழ் மக்கள் உண்மையில் கவலைப்பட்டது. அதை எதிர்ப்பதில் தி. மு. க. முன்னணியில் இருந்ததும் மிக முக்கியமான காரணமாகும்.

கூட்டாட்சி தத்துவம் தகர்க்கப்பட்டது

மாநில சபாட்சி என்ற கொள்கையையும் கைவிட்டது காங்கிரஸ் ஏற்கனவே, காங்கிரஸின் கொள்கை, இயக்கியத்தில் என்னவாக இருந்தது என்பதை எப்பதை விளக்கியுள், 1937 மேயே மாநிலசபாட்சிக்காக நின்றது காங்கிரஸ் பின்னர் 1942 ஆகஸ்டு தீர்மானத்தில் அவர்கள் அதை மீண்டும் வற்புறுத்தினதைப் பார்த்தோம்.

அது மட்டுமல்ல, 1946-ல் மத்திய சட்டமன்றத்துக்கும், (அன்று நாடாளுமன்றம் இருக்கவில்லை. அது சுதந்திரத்துக்குப் பின் குடியரசு என்று பிரகடனம் செய்யப்பட்ட 1950 ஜனவரி 26-ந்திகுதி லுப்பின் 1952-ல் வயது வந்த அனைவருக்கும் வாக்குரிமை வழங்கப் பட்டது. தேர்தல்கள் நடந்தபின் அமைந்தது) மாநில சட்டமன்றங்களிலும் தேர்தல்கள் நடக்க இருந்தன அதுசமயம் மக்கள் சுதந்திரத்து மக்களின் ஆதரவைத் திரட்டிக்கொள்ள, காங்கிரஸ் கட்சி ஒரு தோதல் அறிக்கையை வெளியிட்டது. அந்தத் தோதல் அறிக்கையில் அவர்கள் என்ன சொன்னார்கள் என்பதைப் பார்ப்போம்.

“The Constitution in its view, should be a federal one, with autonomy for its constituent units, and its legislative organs elected under universal adult franchise. The federation of India must be a willing union of its Various parts. In order to give the maximum of freedom to the constituting units, there may be a minimum list of common and essential

federal subjects, which will apply to all units, and a further optional list of common subjects, which may be accepted by such units as desire to do so

அதாவது, தாய்நிதிச் பாடலையில், அரசியல் சாசனம் என்பது, இணைத்துள்ள அங்கங்களுக்கும், உயர் சட்டமன்ற கூடிய சமஷ்டிப் பாட இலக்கங்களையும், அதன் சட்டமன்ற உறுப்பினர் வகுத்து வந்த அரசியல் உத்தரவிடப்பட்ட ஏற்படுத்தியவையானதாக இருக்கவேண்டும். இந்திய சமஷ்டி அதன் பல்வேறு பகுதிகளின் இஷ்டபூர்வமான பிரச்சனையாக இருக்கவேண்டும். இணைத்துள்ள அங்கங்களுக்கு அதிகப்பட்ச சுதந்திரத்தை அளிக்கத்தக்கவகையில், எல்லா அங்கங்களுக்கும் பொருத்தக்கூடிய, பொதுவான அத்தியாவசியமான சமஷ்டிக்கான குறைந்தபட்ச விஷயங்கள் கொண்ட ஒரு பட்டியலும், (மத்திய சர்க்காருக்கு குறைந்தபட்ச அத்தியாவசியமான அதிகாரங்கள் மட்டும் என்று அந்த ம. பாக்கி அதிகப்பட்ச அதிகாரங்கள் அங்கங்களுக்கே—அதாவது மாநிலங்களுக்கே என்றும் அத்தம்) விருப்பக்கூடிய மாநிலங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளலாம் என்ற நிலையில் பொதுவான (மத்திய அரசுக்கும் மாநில அரசுக்கும்) விஷயங்களைக் கொண்ட இன்னொரு பட்டியலும் இருக்கலாம்!

அதாவது அத்தியாவசியமான குறைந்தபட்ச அதிகாரங்கள், மத்திய சமஷ்டி காக்கரு, அதிகப்பட்ச அதிகாரங்கள் மாநில அரசு காக்கும். இரண்டுக்கும் பொதுவான சில அதிகாரங்களைக் கொண்ட ச-வது பட்டியல் ஒன்று வைத்துக் கொள்ளலாம். அந்த ச-வது பட்டியல் எந்த மாநிலங்கள் வகுப்புகின்றனவோ அவை ஏற்கலாம்! வகுப்பாத மாநிலங்கள் ஏற்கத் தேவையில்லை

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள வரலக்கங்களில் பொருள் மிக மிகத் தேவையாக உள்ளது. இஷ்டபூர்வமாக இணைத்துள்ள மாநிலங்களைக் கொண்டது இந்திய சமஷ்டி. சமஷ்டி அரசுக்கு (மத்திய அரசுக்கும்) அத்தியாவசியமான குறைந்த அதிகாரங்களே இருக்கும். இணைத்துள்ள மாநிலங்களுக்கே அதிக அதிகாரங்கள் இருக்கும்.

மத்திய அரசுக்கும் மாநில அரசுக்கும் பொதுவான கூட்டுப் பட்டியல்கள், மாநிலங்கள் ஏற்காமல் இருக்க உரிமையும் உண்டு.

இது ம. மேக்லா 1946-ல் பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் அனுப்பிய தாதுகூடிய ஒரு பத்திரம்—காங்கிரஸ் தலைவர்கள் ஒரு புறம்—முஸ்லிம் ஒரு புறம்—மத்திய சமஷ்டிப் பாடலில் முதலரப்பாக்கும் மேலாக வாரிததைகள் நடத்திய சமஸ்தி—புதிய அரசியல் சாசனம் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றி, 28 சூன் 46 சிபிள் சார்பாக முன் வைக்கப்பட்ட

அலுவலகங்களில், அவர்கள் எய்ன கூறினார்கள் என்பதை பாருங்கள் :
அகில இந்திய சமஸ்தி அரங்கம், சட்ட மன்றமும்
அபல்நாட்டு விவகாரம், மாதாகாப்பு, போக்கு
வர்த்து, அடிப்படை உரிமைகள், நானாயம்,
சங்கம் (ஏற்றுமதி, இறக்குமதிக்கான) திட்டமிடுதல்
கூலிவாற்றைக் கவனிக்கும், (இந்தப் பட்டியலில் தொழிலாளர்,
தொழிலாளர், விவசாயம், சட்டம்—ஒழுங்கு, காவல்துறை, கல்வி,
கொத்தாரம், உணவு போன்றவை எதுவும் இல்லை என்பதைக் கவனி
யுங்கள்!) மற்ற எல்லா அதிகாரங்களும் மாநிலங்களுக்கே இருக்கும்!
மத்திய அரசுக்கு என்று ஒதுக்கிய இந்த 7 அதிகாரங்களைத் தவிர,
பாக்கி அனைத்து அதிகாரங்களும் மாநிலங்களுக்கே.

ஒழுப்பத்துக்கு திட்டமிடல், திட்டவாட்டமாக எடுத்துக் கூறி
னார்கள். ஆனால், அதிகாரபீடம் ஏறியவுடன் இந்தப் போக்குதிகள்,
தீர்மானங்கள், தேர்தல் அறிக்கைகள், எடுத்துக்கூறிய ஆகிய அனைத்
தையும் மூட்டை கட்டிக் குப்பைப் தொட்டியிலே போட்டார்கள்;
கட்சித்தாச்சமீன்றி அவைகளையும் கைவிட்டனர். "பெரிய மத்திய
சர்க்கார் வேண்டும், அதற்காக மத்தியிலே அதிகமான அதிகாரங்
கள் இருக்க வேண்டும், மாநிலங்களுக்கு கயாட்சி போடுவது
தவறு" என்று கூரமபித்தனர்.

அநீதிக் குவியல்

அரசியல் சாசனம் தயாரித்தபொழுதே, தங்கனது பழைய
மாநில கயாட்சி—மாநிலங்களுக்கு எஞ்சிய அதிகாரங்கள்—என்ற
அடிப்படையிலே அடியோடு சையட்டனர். 1935-ல் எந்த அரசியல்
சாசனம் சட்டத்தை வெளியிடும் திணித்திருந்தே—எதை எடுத்து
இதே திட்டங்கள் விளாசிச் செயதார்களோ—அதே அரசியல் சாச
னத்தை, தங்களுக்கு முன் மாநிலங்களுக்கேண்டன் ' மத்திய
அரசிடமே குவியலாக அதிகாரங்கள் இருக்கும் முறையில் அரசியல்
சாசனத்தைத் தயாரித்தார்கள்.

இந்த அரசியல் சாசனத்தில் 7-வது அட்டவணை என்ற ஒரு
பகுதி இருக்கிறது. அதில் 3 பட்டியல்கள் இருக்கின்றன. முதல்
பட்டியல் மத்திய அரசுக்கு உள்ள அதிகாரங்களைக் குறிக்கும்
பட்டியல் இதற்கு மேல் குவியல் பட்டியல் இரண்டாவது பட்டி
யல் ராஜ்ய (மாநில) அரசுகளுக்குள்ள அதிகாரங்களைக்
குறிக்கும் பட்டியல் இதற்கு ராஜ்ய பட்டியல் என்று
பெயர். மூன்றாவது பட்டியல்—"பொது" பட்டியல்,
மத்திய அரசு, மாநில அரசுகூடப் பிண்டிக்கும் பொதுவான
கட்டுப்பாட்டியல்.

[illegible][illegible][illegible][illegible]

றனர்) ராஜ்ய சர்க்கார்களது கணக்குகளை தணிக்கை செய்யும் அதிகாரம்... ..]

4) இங்ஙனவும் போதாதென்று, யூனியன் பட்டியலில் 97-வது அட்டைத்தைப் பார்க்குடன் - "இரண்டாவது பட்டியலிலேயா (ராஜ்ய அரசின் பட்டியல்) மூன்றாவது பட்டியலிலேயா (கட்டுப்பாட்டியல்) இடம்பெறுதல் மதம் எந்த விஷயமும்" என்று கூறுகிறது இது இதன் பொருள் புரிகிறதா? எந்தெந்த அதிகாரங்கள் மாநிலங்களாகவே என்று 1945 வரை சொல்லி வந்தார்கள் அவ்வாறு அதை இங்கு தங்கே போக மாற்றிவிட்டனர். எந்தெந்த அதிகாரங்கள் அனைத்தும் மட்டிய அரசுக்கே என்று இப்படி எழுதிக்கொண்டனர் இதைச் சந்தேகத்துக்கிடமிடமாகாது செய்ய, அரசியல் சாசனத்தின் 9-வது பகுதியில் 248-வது பிரிவில் 'கூடும் பட்டியலில் அடங்கு ராஜ்யப் பட்டியலில் சொல்லப்படாத எந்த விஷயம் பற்றியும், கூடும் செய்யும் அதிகாரம் நாடாளுமன்றத்துக்கே (மத்திய அரசுக்கே) உரித்தானது' என்று அடித்தம் திருத்தமாகக் கூறுகின்றனர்!

புலிதளக் குளியலின் விளைவு

5) மாநிலத்துக்கு மட்டுமன்று ஒதுக்கப்பட்ட பட்டியலுக்குள்ளும் சில சமயங்களில் புதுத்து விளைபாட மத்திய அரசுக்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது இந்த அரசியல் சாசனம் "3-வது தடவ் கூடு" அடங்கு 'அவ்வாறு' என்று சொல்லி, மாநிலப் பட்டியலுக்குள்ளும் மத்திய அரசு துறைய அதிகாரம் உண்டு கூடும் பட்டியலுக்குள் எப்பொழுதும் துறை மத்திய அரசுக்கே இடமுண்டு அப்படி கூடும் பட்டியலில் உள்ள பொருள் பற்றியோ, மேலே சொன்ன குறிப்பிட்ட சமயங்களில் மாநில அரசுக்கான பட்டியலில் உள்ள பொது பற்றியோ மத்திய அரசு கூடும் இயற்றினால், இவை பற்றி மாநில அரசுகள் செயல்பட்டவை செய்யாது அதை வந்து இவற்றை மத்திய அரசின் போல திகைத்துக் காட்டப்படவில்லை இவ்விஷயங்களைப்போக, பல சமயங்களில் மாநில அரசு உறுவகற்ற செய்கின்றது, தனதுபதி லீட்டம் (அதாவது, மத்திய அரசு) மட்டி அனுமதி (பட்டியல்) திறந்து இதற்கான மீசாதாக்களை எல்லாவற்றையும் முன்பு பெறவேண்டும் பின்னர் சமமதம் பெறவேண்டும். கூடும் மன்றத்தில் சொல்லியவியின் தனதுபதியின் சமமதம் உறுவகப்பட்ட வேண்டும்.

6) மத்திய அரசின் 'பொய்ப்பதி'க்கு அளியு இக்கூடும் மாநில அரசும் இவ்வாறு பதிக்கது! கூடும் தனது ஒதுக்கையும் பராமரிக்க வேண்டியது மாநில அரசின் பெறுபடி, மாநில அரசுக்கான பட்டியலில் இதுவும் இதற்கான காவல் துறையுடன்கூடுகின்றன.

திருமக அரகிண நடைமுறைநாயகம், தமிழர் உழைப்பாளி மக்கள் சம்பாவிடத்து வகுப்பினர். பல இடங்களில் பல மட்டங்களில் கடிகாரம், நிர்வாகத்துக்கும் விததியாசமே தெரியாத நிலை யும், வருவாயும், ஊழலும் பெருவிக்கொண்ட போவதும், படிப பாளிமக்கள் மத்தியிலும் கசாபை வளர்த்துக்கொண்டிருக்கிறது இந்நிலையில் "மாநில சபாட்சி" என்று கோஷம் எழுப்பினால், எப்படி மக்களது உதரனைத் திரட்டமுடியும்? அவர்களது சொந்தக் கடிகார யின் அணிச்சியும், சிதவாசம் உள்ள மக்கள் மட்டும் தான் திரட்ட முடியும். இந்த கோஷத்தின் நியாயத்தை ஏற்கக்கூடிய அணித்துக்கடிகாரங்களுக்கும் பின்னால் உள்ள ஜனநாயக சக்திசக்தித் திரட்ட முடியாது.

நாம சொல்லும் விதத்தில், காங்கிரஸின் கொள்கைகளுக்கு உண்மையில் மாற்றான ஜனநாயகக் கொள்கைகள் முன் வைத்து, உழைப்பாளி மக்களை, ஜனநாயக சக்திகளை திரட்ட முடியாத நிலையில் களைஞர் என்ன என்ன சொல்கிறார்? 'ராஜராஜன் சிலையை தஞ்சை பெரிய கோவிலுக்குள் வைக்கமுடியவில்லை'யே இதற்கு அதிகாரம் இக்கூடே" என்று சொல்கிறார்! மாநில சபாட்சி என்ற உழைக்கும் மக்களது ஜனநாயக கோரிக்கைகளுக்கு இதுதான் இலக்கணமா?

வேறு பல சம்பவங்களிடம் கருணாநிதியும் அவரது சகாக்களும் தொழில்களைத் துவக்க முதலாளிகளுக்கு உசைக வழங்கும் அத் காரத்தை மட்டும் வலியுறுத்திக் கொடுக்கார்கள். மாநில சபாட்சி என்பதே தமிழ்நாட்டு முதலாளி வர்க்கத்துக்கான ஒரு வசதிதான். இந்த அதிகாரமும் மாலினைத்துக்கு இருக்கவேண்டும் என்றுதான் நாம் கருதுகிறோம். ஆனால் இதுமட்டும்தான் மாநில சபாட்சி என்பது? மாநிலத்தில் உள்ள உழைப்பாளி மக்களுக்கு மாநில சபாட்சி மூலம் என்ன கிடைக்கும் என்று, ஏன் கருணாநிதியா இவர் உழைச்சார்களோ சொல்லமுடியவில்லை! அப்படிச் சொல்லாத வரை, எப்படி உழைக்கும் மக்களது ஆதரவைப்பெற முடியும்?

நமது அடிப்படையான பரிசுவ

விஞ்ஞான சோஷலிசம் இன்றி, நமது நாட்டு மக்களுக்கு வேறு கதிமோட்சம் கிடைப்பாது—எந்த நாட்டு மக்களுக்கும் கிடைப்பாது. அதை நோக்கி நமது மக்களை அழைத்துச் சென்று பெரும் பாதையில் இன்று—இப்பொழுது நமது மக்கள் திரைக்கேற்றிவண்டிய புரட்சி—மக்கள் ஜனநாயக புரட்சி கிராமப்புறங்களில் திகவும் பழைய நிலப் பிரபலத்துவ முறைகளையும் புதிய நில முதலாளித்துவத்தையும் ஒழித்துக்காட்டி உழைப்பவர்களுக்கே (வேறு எவருக்கும் தீவம் இல்லை) நிலத்தைச் சொந்தமாக்கவேண்டும். நமது மக்கள் உற்பத்தி செய்வது செல்வத்தில், ஒவ்வொரு வகுடமும் படைவீகாபிசுபாய்விட வாயமாக வட்டியாக, டிவிடெண்டுகளாக—இன்னும் பல உருவங்களில், நமது

மட்டும் இருந்து அன்றிச் செயலும் அந்திய முடிதனக்கொன்றியார்
 எனது கடிதமும் பிடிபவை அடிப்பாடு அறுத்து எறியவேண்டும். இந்த
 இன்னி யெவ்வாறும் கடிதம் பாற்றி கனட்டி வளர்க்குப் பெரு
 முதலாளிகள் தொழிலாளரும் வாத்தகதனதரும் மக்கள் கைய
 பற்றியாக வேண்டும் இவர்களைச் செய்ய வேண்டியவர்களை இந்தப்
 பெருமுதலாளிகளின் கைக்கடிகள் உள்ள, அவர்களது பிரதிநிதி
 யான 3-வது பட்டியல் மத்தியப்போரகாரி புரட்சியின் மூலம்
 தாங்கள் என்ன வேண்டும் என்கிற அமைப்பு புரட்சி வரக—
 மக்களது தாயகம் கட்டித் தர வேண்டியவர்களை மூன்றுபுறத்திலான
 நடவடிக்கைகளையும் செய்து முடிக்க. **இந்தப் புரட்சிக்**

கூட வரக்கூடாது நிறுத்தவேற்றுவார் கோஷமும்

என்பது இப்படி அந்திய முடிதனத்துக்கு அனுதியமுடா
 அளமுப்பு அந்திகக்கொண்டு உலகம் புது பெரு முதலாளிகளின்
 துணைக்கு மேலும் பெரிதாக அண்ணாமதாக வளர்த்துக்
 கொண்டு, சிரமப்படுவார்களே பெரு திவக்கவான்கள் தங்களது நில
 உடைமைகள் கட்டிக் காப்பாற்றிக் கொள்வார்களென்றே சட்டப்
 பை-சத்து பொத்துடன் திறந்த சட்டங்கள்—செய்துபோனது
 சொல்வதைப் பெரும்பார்க்க வடிக்கடிய அபிப்பிராயங்கள் என்று
 சொல்வதைத் தபர. நமக்கு வேறு வார்த்தைகள் இல்லை

எனவே, மத்தியப் பேரரசை எதிர்த்து, அதனை முறியடிக்க,
 இந்தப் மக்கள் அனைவரையும், அனைத்து ஜனநாயக சக்திகளையும்
 ஒன்றுதாட்ட வேண்டிய பொருட்பணி, நம்முள் உள்ளது. அக்கூத
 தனம் திறந்த அதிபர, ராணுவ உலகது ஈ மக்களை ஒடுக்கிக்
 கொண்டுள்ள இந்த அமைப்பைத் தூக்கிவெறியும் வேலையை எந்த
 ஒரு மாதிரி மக்கள் மட்டும் செய்துவிட முடியாது

உடனேயே உரையாற்றுகாரணங்களால், இந்திய மக்கள் மத்தி
 யில் ஒன்று உண்டாக வேண்டிய வந்திகொடுந்து அந்தியனை அரசி
 யை அதன் அத்திநிதி விடாது—அதிலும் அடிமைத் தனத்தி
 ன்மீத இந்திய மக்கள் போராடிய காலத்திலும், அந்த ஒற்
 தனத்தின் மீது போராட்டத்தைக்கு ம. தியின்—பேரூம் வளரத்
 தது இந்திய மக்கள் உண்டாக விடை திறக்கிய பொக்கிஷமா
 து அந்தியின் வளர்த்து வந்த மக்கள் ஜனநாயக மறு
 மையால், அந்தியின் அனைவரையும் அடியாடாகப் படுவேறு
 தோஷங்களை, இந்தியா—பெரு மையங்களாக அன
 னுமையால்—சிறப்புள்ள வேண்டும், எந்தத் தாரமவுகளை
 திறக்கு தன்மதி—இந்திய ஒற்றுமை மீது கோழித்துக்
 கொண்டு விட்டது. இது அடிமை எதிர்த்து விடுதலை
 நடவடிக்கைகள் மீட்டாக்காலம் இந்த ஒற்றுமை நீடிக்கும்
அவ்வாறு பிட்டாத்தற்கே, இந்த ஒற்றுமையை நாம் பேணி
வளர்த்தாக வேண்டும்

நாம் இதைத் தீர்ந்தெழுது, இந்திய மக்கள் ஒற்றுமை: இந்
 தியானில் உணர்வு அனைத்து தோஷங்கள் மக்களுடைய ஒற்றுமை

புதுக்கோட்டை—தேவல என்று தோன்றின பின்பு சென்று
தன் அரசு உடையதுக் கொள்ளும் உளவுக்குடைய தீயவன் உரிமை
பெரிக்க உதவிக் கூடாட்சி வழங்குகிறது என்பது அரசியன்றி
புதுக்கோட்டை மீது இரக்க நாணம்கொண்ட இரக்கம் என்ற
கருத்தாகும். இந்திய ஒற்றுமையை சரியான சமத்துவ அடிப்படை
வகையில் மேற்கொண்டே மாநிலங்களுக்கு உரிய வாய் உரிமை
கொடுப்பது என்பது என்று கண்டு நாம் கூறினோம். அரசியல்
சாசனம் உடையதொன்றாகக் கருதப்படும். அரசு அரசியல் கூட
புதுக்கோட்டை மீது இரக்கம் காட்டித் தீர்த்துக் கொடுத்த தோழர்
தோழர் உடையது மேற்புது அவர் வலியுறுத்தியது கூட சில
காலத்தின்பின் இத்த உரிமை அரசியல் சாசனத்தின் கீழ்
கொடுக்கப்பட்டது என்று உறுதிப்படுத்துகிறார்.

ஆனால் பின்னர் இந்த உரிமையை இந்த விதத்தில்
கூடுதலாகத் தேவையாகக் கொண்டு தந்து கட்சி முதலு
கொடுத்து உரிமை மாநில சுயாட்சி அளிப்பது என்பதை
கண்டதே மாநிலங்களுக்கும், உணர்ச்சிக்கான சமமான வாய்
கூடுதல் வழங்க உத்தரவா தமாக இருக்கும்
என்று தமது கட்சி கருதுகிறது. மொழிவழி மாநில அமைப்பை
ஒரு துறை (மகாராஷ்டிரா, மைசூர் மாநிலங்களுக்கிடையே
உடனடிபாணம் எக்ஸ்த தாவாக்களை தீர்த்து வைத்து) அகல்த்த
கொண்டே சமம் என்பதை அரசியல் சாசனத்தில் பொறித்து.
இதற்கு உதவி செயது, சுயாட்சி உரிமையையும் மாநிலங்களுக்கு
கூடுதல் வழங்க, எவ்வித மனத்தரையங்களும் இல்லாமல், இந்திய
மக்கள் ஒற்றுமையுடன் முன்னெற வழி உறுத்ப்பாடுவீடும். இந்த நில
பகுத்து நம் தமது கட்சி அத்தகைய மாநிலங்களுக்கும் விரிவான
சுயாட்சி அளிக்கப்பட வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறது மாநில
கட்சி என்பது இந்திய ஒற்றுமையை பலவீனப்படுத்தாது அகல
கொடுக்கத்தலை. மாநிலசுயாட்சி அவசியம். மாநில சுயாட்சி உரி
மையை மறுப்பதுதான் இந்திய ஒற்றுமையை பலவீனப்படுத்துதல்.

தாம் சொல்லும் விதத்தில், மாநில சுயாட்சி வழங்கப்படாது
விட்டால், அதற்கு பின், எந்த மாநிலத்தில் உள்ள முதலாளித்
தவ் சக்திகளும் மாநில—தேசிய உணர்ச்சிகளைக் கிணடிக்கிட்டு
பிற மாநிலங்களுக்கு எதிரான உணர்ச்சிகளை—பிற மொழிகளுக்கு
எதிரான உணர்ச்சிகளைத் தட்டிவிட்டு இந்திய ஒற்றுமைக்கு
கூடிய உண்டாக்க முடியாது சிவசேனாவுக்கும், உச்சித்தேச
கருத்து, சமீபச் சேனாவுக்கும் கன்னட சமூகவிகாரு இயக்க
தகத்து, இவை போன்ற இதர இயக்கங்களுக்கு இடமின்றிப்
போலும், உழைக்கும் மக்கள் அண்டரும், இந்த உணர்ச்சிகளைத்
தீர்த்துப்பெறாமல் அடிப்படையான சமுதாய பொருளாதார
மாநிலங்களுக்கான புரட்சி வேலையில் குவிந்த கவனம் செலுத்த
உணவாக இருக்கும்.

இன்று நாம் மேற்கும் அந்நியங்கள்

நாள் கடற்குப் புகழ்ந்தவன் நான் அந்த எல்லாவு. பாடகினை
 நான் பாடிக் கொடுத்தேன். இன்றுள்ள இந்த அந்நியக் கால
 காலத்திலும் வந்தவர்கள் அப்படிப்பட்ட நன்மைகளைப் பாடி
 எல்லாவுகளைப் பற்றி அந்த நாள் அப்படி நெருங்காமல் அப்ப
 டிக் - இன்று அந்த வந்தவர்கள் பற்றி மிகுந்த அந்நிய
 பற்றி அப்படிப்பட்ட காலத்தைத் திருத்தவதற்கு
 அது

இதன் பொருள், பாடல் பற்றி வந்தவன் காத்திருக்கின்றன
 என்பதன் பொருள். தந்தையின் சொல் முடிவான என்பதன்
 உடனடியாக அப்படிப்பட்ட பொருள் காத்திருக்கின்றன
 அப்படி அந்நியக் காலத்திற்கு திருத்தவதற்கு வந்தவன்
 கந்த திருத்தவதற்கு நாடாளுமன்றத்தின் பொருள் காத்திருக்கின்றன
 நாடாளுமன்றத்தின் பொருள் காத்திருக்கின்றன
 அப்படி அந்நியக் காலத்திற்கு திருத்தவதற்கு
 அப்படி அந்நியக் காலத்திற்கு திருத்தவதற்கு
 அப்படி அந்நியக் காலத்திற்கு திருத்தவதற்கு

இதன் பொருள், தந்தையின் நாடாளுமன்றத்தின் இன்று
 மீதான அந்நியக் காலத்தின் பொருள் காத்திருக்கின்றன
 இன்றுள்ள அந்நியக் காலத்தின் பொருள் காத்திருக்கின்றன
 இன்றுள்ள அந்நியக் காலத்தின் பொருள் காத்திருக்கின்றன

அந்தவன் திருத்தவதற்கு அப்படிப்பட்ட பொருள் காத்திருக்கின்றன
 அந்தவன் திருத்தவதற்கு அப்படிப்பட்ட பொருள் காத்திருக்கின்றன
 அந்தவன் திருத்தவதற்கு அப்படிப்பட்ட பொருள் காத்திருக்கின்றன
 அந்தவன் திருத்தவதற்கு அப்படிப்பட்ட பொருள் காத்திருக்கின்றன
 அந்தவன் திருத்தவதற்கு அப்படிப்பட்ட பொருள் காத்திருக்கின்றன
 அந்தவன் திருத்தவதற்கு அப்படிப்பட்ட பொருள் காத்திருக்கின்றன

1. இன்று நாம் மேற்கும் அந்நியங்கள்

அந்த மாதிரிதான் "இன்று நாம் மேற்கும் அந்நியங்கள்" என்ற மாதிரி
 எல்லாவுகளைப் பற்றி அந்த நாள் அப்படி நெருங்காமல் அப்ப
 டிக் - இன்று அந்த வந்தவர்கள் பற்றி மிகுந்த அந்நிய
 பற்றி அப்படிப்பட்ட காலத்தைத் திருத்தவதற்கு
 அது

தமது அனுபவம். இதிலாவது எத்த மாதிலகதிலும் தமது
மத்திய கரகக்கு இடமே இல்லக்கூடாது எனவே அனுபவித்து
என்ற ரஸபாடனையே அரவிகம் காணக்கூறி நல்ல எடுத்து
வேண்டி எவ்விதும். ஒரு மாதிலகதில் நேர்த்தெய்வப்பாடு நட
யில் தடுத்த கடவி கடமன்றதில் பெருப்பானமைவை இ
தாயோ, அகவது ஏதாவது காரணத்தினால் அதுபோன்ற ஒரு அ
கவது நேர்த்தெய்வ மாதிலகதில் கொள்வியோ, அது வாரகால
குள் மீண்டும் நேர்த்தெய்வத்தையே வேண்டும் அதை நறுவார கால
தக்கு அந்த மாதிலகம், அந்த மாதிலகவாரத்து (மீண்டும் பெருதி
தாம் கொள்ளும் விதத்தில் அமைபும் வாரனரது) பொறுப்பிடு
இருக்கும்.

2. ചുവ്വി

உடனே அப்பவர் தீண்டு தனது தலையில் (மத்திய அரசின்) தலையிடுகிறார். அவர் மத்திய அரசின் ஒலெவனே, மத்திய அரசின் சார்பில் இயங்குகிறார். மத்திய அரசின் தேவைகளுக்கு தகுந்தபடி அடிக் பொம்மைகளைத் தான் இடுகிறார். மத்திய அரசுக்கு உடனே தேர்ந்த மூலம் முதல் பெரும் கடனாக வரதகன் கடனை அரசு அமைக்க அனுப்புகிறார். மத்திய அரசு அப்பாவிட்டால் அவ்வாறு அனுப்புகையில் விட்டுவிட்டு, மத்திய அரசுக்கு இவ்வளவு ஒரு சிறுபான்மைக் கடனை அனுப்புகிறார், மத்திய அரசின் விடுபட்டபடி—தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு உடனே உத்தரவுக்கூட விடாமல் கண்க்கிறார். மத்திய அரசுக்குப் பிடித்தபடி இவ்வளவு ஒரு மத்திய அரசைக் கண்க்கு மத்திய அரசுக்கு துணையாகிறது. சில பாதிப்புகளில் எதிர்க்கட்சி வரிசைகளில் இருந்த எம் எம் ஏ. சௌத் பலரை கட்சி மாறச் செய்வும் திருப்பனாயில் இருக்கிறார்!

இவ்வகையுடைய அந்நுபுள்ளி வைக்க அதற்குத் தாமதமாகப் பட்ட
பெரிய தனது உபகார தேர்த்தெடுக்கும்பொழுது வெண்டும்
வெகிலி யும். அவ்வாறு தேர்த்தெடுக்கப்பட்டவர்கள், சாதாரண
மாக அந்நுபுள்ளி பெறுபவர்களுக்குப் பாராட்டி, இவையே
பெட்ட பன்னத்திய பெறுபவர்களைப் பாராட்டி அவரை நீதி விசயங்களை
அவ்வாறு செயல், அவர்களுக்கு உரிமை உண்டு அப்படி அவர்
வர்களைப் பாராட்டி பெட்ட பன்னத்தியுக்கு உபயோகப்படுத்தும்.

மாத்விதம், மச்சனது நேரடி வரக்குகனாகத் தெரிந்தெடுக்கப்
பட்ட சட்டம் நடுமேயில் வந்தது எனக் கருதுவது சந்தர்ப்ப
மீதம் அதிபரின் கருத்து என்னவாக இருக்கக்கூடாது என்று அதிபர்
வரம்பிற் பட்ட சட்டக்கீழ்ச் சட்டமன்றம் இவற்றினை
அவற்றை நீதிநிலையகமோ ஐந்துபதின் அனுபவிகளையோ,
சமீபத்திற்காக அனுப்பி வைக்கவோ, கையொப்பமிட மறுப
பதற்கோ, பரிசீலிப்போ, அதிபரம் இருக்கக்கூடாது இவற்றை
அரசியல் சாசனத்தில் சம்பந்தம் இல்லாதவர்களை வைத்து
அளிக்கப்படுமானால், இவற்றை நீதிநிலையகம் வைத்தோ
தாம், அவர்களுக்குப், மத்திய அரசு மாத்விதம் அரசியல் நி
யதிவரக்கு இடமே இல்லாமல் செய்கின்றன நமது நிருததங்கள்.

3. உயர் நீதிமன்றம்

இன்றுள்ள அரசியல் சாசனத்தில் ஒருவேளை மாநிலத்திலுள்ள உயர் நீதிமன்றத்தின் (ஹைகோர்ட்டின்) நீதிபதிகளும் நியமிக்கும் அதிகாரம் ஜனாதிபதியிடம் (மத்திய அரசிடம்) இல்லாமல், அதனுடன் தங்கை நீதிமன்றத்தின் (கபீட் கோர்ட்டின்) நீதிபதிகளை நியமிக்கும் அதிகாரமும் அவரிடம் உள்ளது. நமது திருத்தம் இவ்விஷயம் மாற்றுவதற்கு, அந்தந்த மாநில உயர் நீதிமன்றத்திற்கு, நீதிபதிகளை நியமிக்கும் அதிகாரம் அந்தந்த மாநில அரசிடம் இருக்க வேண்டும்.

அது மட்டுமல்ல, அவ்வாறு செய்யப்படும் ஒருவேளை நியமனம் சட்டமன்றத்தின் பொருட்பாண்மையினரது சமமதத்தைப் பெற்றே செய்யப்பட வேண்டும். இந்த நியமனங்கள் சட்டமன்றத்தின் ஜனநாயகக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர வேண்டும் எனலிலும் அதுமட்டுமல்ல, சட்டமன்றத்தின் பொருட்பாண்மையினர் நீதிபதிகளைப் பதவி நீக்கம் செய்ய வேண்டும் என்று விண்ணப்பித்தால், அவர்கள் அதைப்படி அந்த நீதிபதிகளைப் பதவி நீக்கம் செய்ய வேண்டும்.

4. ஐ. ஜி. எஸ்.

ஒரு மாநிலத்தின் அரசுக்குத் தொடர்பான ஊழியப் பிரிவுகள் அனைத்தும், அந்த மாநில அரசிடம், அதற்குக் கட்டுப்பாட்டாகிய இருக்கவேண்டும். இன்றுள்ள ஏ என் போன்ற ஏற்பாடுகள் சட்டம், உட்க ஐ ஏ என் அதிகாரிகள் அவை இந்திய ஊழியப் பிரிவைச் சார்ந்தவர்கள். அவர்கள் ஒரு மாநிலத்தின் வேலை செய்கிறார்கள், ஆனால் அந்த மாநில அரசு, தேவை படுமப்பொழுது, அவர்கள் மீது ஒழுக்கு நடவடிக்கை எடுக்க முடியாது. மாநிலத்திற்குள், மாநில அரசு தொடர்பான வேலைகளுக்கு இதுபோன்ற அவை இந்திய ஊழியப் பிரிவுகள் தேவைப்படுகின்றன. மத்திய அரசு தொடர்பான வேலைகளுக்கு மட்டுமே அவை இந்திய ஊழியப் பிரிவுகள் ஆதக்கவேண்டும். மாநில அரசுகள் மேலும் பார்த்துக்கொண்டு மத்திய அரசிடம் விதவாசம் காட்டும் ஏற்பாட்டுக்கு இடமிருக்கக்கூடாது.

5. சபைகள்

இந்தியக் கூடமைப்பில், எம்மா மாநிலங்களுக்கு, சமத்துவ அத்தலமத ருந்து செய்யும் மற்றும் ஒரு ஏற்பாட்டை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். இவ்விஷயம் குறித்தும் மக்களவை என்ன, ராஜ்யசபை என்ன இரண்டு அமைப்புகள் இருக்கின்றன. இவ்விஷயம் மக்களவைக்கு உரிமையாக மக்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்யக்கூடியவர்கள், ராஜ்யசபை மாநில சட்டமன்றங்களில் உள்ள உறுப்பினர்கள் பிரதிநிதித்துவம் தேர்ந்தெடுக்கின்றனர். அதிக மக்கள் கொண்ட உள்ள மாநிலத்தின் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் அதிகமாக இருப்பர். எனவே, ராஜ்யசபை

யில் அந்த மாநிலத்துக்கு அதிகமான பிரதிநிதிகள் இருப்பர். நிறைவாக மாநிலத்துக்கு நிறைவான அளவு வேலை பிரதிநிதிகள் இருப்பர் இதன் தரம் அடிப்படையிலே இருக்க வேண்டும்.

அ) மக்கள் சபையும், ராஜ்ய சபையும் சம அளவிக் உறுப்பினர்களைக் கொண்டவைவராத இருக்க வேண்டும்.

ஆ) ராஜ்ய சபையில் - பெரியது நிறையது என்ற வேறுபாடுகளை மாற்றி, ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் சம அளவில் உறுப்பினர்கள் இருக்க வேண்டும். அதாவது 10 கோடி மக்களைக் கொண்ட உத்தரப்பிரதேசமாளுது, 15 கோடி மக்களைக் கொண்ட கேரளமாளுது, 4 கோடி மக்களைக் கொண்ட தமிழ்மாளுது, அதைத்து மாநிலங்களுக்கும் சம எண்ணிக்கையில் உறுப்பினர்கள் இருப்பவர்கள்.

இ) இரண்டு சபைகளாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படாத காலம், எந்தச் சட்டமும் நிறைவேற்றப்படாததும்.

இந்த ஏற்பாடு மாநிலங்களின் சமத்துவத்தை நிறைவேற்ற உதவியாக இருக்கும்.

6. ஆட்சி மொழி

இந்தியக் கூட்டசபையில், மத்திய அரசின் ஆட்சிமொழியாக இந்தி இருக்குமென வந்த இன்றைய சான்றம். இதன் முதற்தடவையாக நடைபெற வேண்டும் என்கிறோம் நாம் நாம் இக்கூட்டமே தொடர்ந்து ஏற்கனவே விளக்கியுள்ளபடி இந்தியாவில் பல தேசங்கள் உள்ளன அந்த ஒவ்வொரு தேசத்துக்கும் ஒரு தேசியமொழி உண்டு இவ்வாறு பல தேசிய மொழிகளைக் கொண்ட அமைப்பு இந்தியா தனிக் ஏதாவது ஒரு மொழிக்குக் கூடுதலான தனி அந்தஸ்து தருவது என்பது மிகத் தவறானது. பிற மொழிகளையும், அம் மொழிகளைப் பேசும் மக்களையும் இரண்டாந்தர அந்தஸ்துக்குக் கள்ளிவிடும் இவ்வாறு செய்வது எவ்வளவு விபரீதமான விளைவுகள் ஏற்படுத்தும் என்பதை நாடு ஏற்கனவே கண்டுள்ளது.

எனவே ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் அதன் மொழியே ஆட்சி மொழியாக இருக்கும். அதே சமயத்தில் மத்திய அரசின் அனைத்து தேசிய மொழிகளும் ஆட்சிமொழியாக இருக்கும். நாடாளுமன்றத்தில் ஏதேனும் மொழியிலும் பேச வாய்ப்பு இருக்கா நாடாளுமன்றம் நிறைவேற்றம் செய்யக்கூடிய மொழிகளையும் மொழிகளிலும் பேச வாய்ப்பு இருக்கும். இவ்வாறு மொழிகளின் சமத்துவம் காப்பது உறுதி செய்யப்பட வேண்டும்.

7. அதிகாரப் பங்கிடு

புனியன் பட்டியல் என்றும், ராஜ்யப்பட்டியல் என்றும் கூட்டுப்பட்டியல் என்றும் - ஒன்று பட்டியல்களாக அதிகாரம்

பிரதிபாதிப்படிருக்கின்றன என்பதை நாம் ஏற்கையே பார்த்தோம். இரண்டாவது பட்டியலான ராஜ்யப் பட்டியல்தான் மாநிலச் சனாதிபதிக்கு உரியது. இந்தப் பட்டியலுக்கும் அதிகமான அபிப்பிராயம் கொண்டு வருவது நமது நோக்கம்.

அதற்காக நாம் கைக்கும் ஆலோசனைகளாவன:

1) அரசியல் சாஸனத்தின் 11-வது பகுதியில் உள்ள பிரதிபாதிப்படிபலிலோ இடம் பெறாத எதைப்பற்றியும் எட்டம் இயற்றும் அதிகாரம் நாடாளுமன்றத்துக்கு" என்கிறது. அதாவது, எஞ்சிய அதிகாரங்கள் அனைத்தும் மத்திய அரசுக்கு என்று பொருள். இதனை அடியோடு மாற்றுகிறோம். நாம், "மூலியல் பட்டியலிலோ எட்டம் பெறப்படாத பற்றியும் எட்டம் பெறாத எதைப் பற்றியும் மத்திய அரசுக்கு உரிமை மாற்றியாகும்கு" என்று நாம் இதனைத் திருத்துகிறோம்.

2) கூட்டுப்பட்டியலில் அனுவரணமாக 45 அபிப்பிராயம் கைக்கப்பட்டுள்ளன. இது வேண்டும் என்றே செய்யப்பட்டுள்ளது. இவ்வளவு அதிகாரங்களை இங்கு வைத்துள்ளதன் நோக்கம் தெளிவானது. (அ) மத்திய அரசு, தனக்கென்று ஒதுக்கிய தனிப்பட்டியல் போக, இவற்றிலும் கைவைக்க இடமிக்கவே இந்த ஏற்பாடு (ஆ) கூட்டுப்பட்டியலில் உள்ளது தானே என்று. ஒரு மாதிரி அரசு இதில் உள்ளது பற்றிய ஏதாவது எட்டம் செய்தால், தனக்கும் தனிப்பட்ட இடம் இருப்பதைக் கொண்டு, மாதிரி அரசு செய்ததைத் திருத்தவோ, நிராகரிக்கவோ மத்திய அரசுக்கு உரிமை அளிக்கவே இந்த ஏற்பாடு.

எனவே, இந்தக் கூட்டுப்பட்டியலை வேருவாக வெட்டிக் குறைக்கவேண்டும். இதில் இருந்து எடுக்கப்படும் அபிப்பிராயம் ராஜ்யப் பட்டியலில் சேர்த்துவிடவேண்டும் என்கிறோம். நாம், கூட்டுப்பட்டியலில் உள்ள 47 அபிப்பிராயங்களை மட்டத்தட்ட பாதியை எடுத்து ராஜ்யப் பட்டியலில் சேர்க்கவேண்டும். அவ்வாறு மாதிரிப் பட்டியலுக்கு நாம் மாற்ற விஞ்சும் அபிப்பிராயம் (அதிகாரம் சனாதிபதி) முக்கியமானவை பின் வருமாறு:—

- தொழிற்சங்கங்கள், தொழில் சச்சரவுகள்.
- சமூக பாதுகாப்பு, சமூக இயற்கை.
- வேலை வாய்ப்பு, வேலை இல்லாமல்.
- தொழிலாளர் நலம், வேலை நிலைமை, சேலிப்புத்தி, தொழிலாளருக்கு நஷ்டம், உபவாதம் பெய்தல், மாப்பேறு உதவி நிதி ஆகியவை அடங்கும்.
- தொழிலாளர்களுக்கு வேலைப் பணித்தி, தொழில் நலம் கப்பலித்தி.
- வக்கீல்கள், டாக்டர்கள், இதர தொழில்கள்.
- உணவு, இதர பொருள்களில் கைப்பாடு.
- அறங்கள், அறநிலையங்கள், சமயநிறுவனங்கள்.

- பெரிய (மேஜர்) துறைமுகங்கள் என்று நாடாளு மன்றத் தால் அறிவிக்கப்படாத துறைமுகங்கள்
- ஆலைகள் (பாக்டரிகள்)
- மின்சாரம் (ஒரு மாநிலத்துக்குள் உற்பத்தியாகி விறியோ கிப்படுவது மட்டும்)
- தினசரிப் பத்திரிக்கைகள், புத்தகங்கள், அச்ச இயத் திரங்கள்.
- அகில இந்திய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை என்று நாடாளு மன்றம் அறிவிக்காத, எஞ்சிய புதை பொருள்களும், அவை உள்ள இடங்களும்.
- கபரீம் கோர்ட் நீங்கலாக, இதர கோர்ட்டுகளை அமைத்தல்.

3) அடுத்து, யூனியன் பட்டியலில் உள்ள சில அதிகாரங் களையும், மாநிலப் பட்டியலுக்கு மாற்றிடவேண்டும்.

— ஆயுதங்கள், துப்பாக்கிகள், ரவைகள், வெடி மருந்துகள் என்ற தலைப்பில் அனைத்தும், இன்று யூனியன் பட்டியலில் உள்ளன. இவற்றிலிருந்து, சிறு ஆயுதங்கள் (ஸ்மால் ஆர்ம்ஸ்) என்பவற்றை—

(ரைபிள்சன், சுழல் துப்பாக்கிகள், போன்றவற்றையும்) அவற்றிற்கான ரவைகள், வெடி மருந்துகளையும் பிரித்து மாநிலப் பட்டியலுக்குக் கொண்டுவரவேண்டும்.

இன்று நாட்டின் பாதுகாப்புக்காகவும், போர் நடவடிக்கை களுக்காகவும் அவசியம் என்று கருதப்படும் தொழில்களும், பொது நலனைக் கருதி மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கவேண்டும் என்று நாடாளுமன்றம் கருதும் தொழில்களும்—மத்திய அரசிடம் உள்ளன. இந்த சொற்றொடர்களுக்குள் சிக்காத தொழில்களே இவ்வீடில் எல்லாம்! நாம் மூன்று விதமான தொழில்களைத் தவிர, பாக்கி அனைத்தும் மாநில அரசாங்கிடமே இருக்கவேண்டும் என்று கருதுகிறோம். நூறு கோடி, ரூபாயும் அதற்கு மேலும் மூலதனம் தேவைப்படும் தொழில்கள் மத்திய அரசிடம் இருக்க வேண்டும். பெரிய ஆயுத தொழிற்சாலைகள் மத்திய அரசிடமே இருக்கவேண்டும். அதே போல் இரண்டு அல்லது மூன்று மாநிலம் என்று சச்சரப்பொருள்களைக் கொண்டு—அல்லது ஒத்துழைப் புடன் தான் நடந்த இயலும் என்ற தொழில்களும் மத்திய அரசிடம் இருக்கவேண்டும். இவற்றை நீக்கி மற்ற அனைத்துத் தொழில்களும் மாநில அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்டே இருக்கவேண்டும்.

- தோட்டக் காடுகள் (தேயிலை, காப்பி, ரப்பர், ஏலம் போன்றவை.)
- சுரங்கங்கள். கனிவளங்களை அபிவிருத்தி செய்தல்.
- சுரங்கங்கள், எண்ணெய் வயல்கள் ஆகியவற்றில் விபத்து களிலிருந்து பாதுகாப்பு; இவற்றில் தொழிலாளர் தலை.
- உப்பு உற்பத்தியும் விநியோகமும்.
- கிளிமாத் திரைப்படங்களுக்கு அனுமதி வழங்குதல்.
- செய்திப் பத்திரிக்கைகள் மீதும், அவற்றில் வரும் விளம்பரங்கள் மீதும் வரி விதித்தல்.

இவ்வாறாக, கூட்டுப் பட்டியலில், இருந்து பல அதிகாரங்களை யும், யூனியன் பட்டியலில் இருந்து சில முக்கிய அதிகாரங்களையும் மாநிலப் பட்டியலுக்கு மாற்றிடவேண்டும் என்று நாம் வற்புறுத்துகின்றோம்.

8. நிதி வசதிகள்

மாநில அரசுகளால், சமுதாயத்தின் அடிப்படைத் தேவைகளான கல்வி, மருத்துவ வசதி ஆகியவற்றைக் கவனித்து வருகிறது. இவை வளர்ந்துகொண்டே போகும் தன்மை உடையவை. மாநில அரசுகள் ஊழியர்களுக்கும், உதவ ஊதாபனங்களின் ஊழியர்களுக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும் மத்திய அரசு ஊழியர்களுக்குக் கிடைக்கும் பஞ்சப்படி தரவேண்டும் விளைவாகியவ் உயர்ந்துகொண்டே போகும் கொள்கைகளின் விளைவாக இச் செலவு கூடிக்கொண்டே இருக்கும். தொழில் துறையிலும் வேளாண்மைத் துறையிலும் வளர்ச்சிகரண தேவையான செலவுகள் செலுத்தவேண்டும். இவைகளுக்குத் தேவையான நிதி வசதிகள் மாநில அரசுகள் இல்லை. மாநிலங்களில் பற்றுக்குறை பட்டு எப்பது மாமூலாகிவிட்டது. வருடா வருடம் மத்திய அரசிடம் கடன் வாங்குவதும், மான்யங்கள் கேட்பதும் மாநில அரசுகளுக்குத் தவிர்க்கமுடியாத வேலைகளாகி விட்டன. இந்தக் கடன்களும் மிக அதிகமாக வளர்ந்துவிட்டன. அவைகளுக்கான வட்டியைக்கூட கூட்ட முடியாமல் மாநில அரசுகள் வாயிதா கேட்பதையும் பார்க்கின்றோம்.

எக்ஸ்சஸ் வரி, கங்க வரி, வருமான வரி, கம்பெனிகளின் மீதான வரி ஆகியவை இன்று மத்திய அரசுக்கே கிடைக்கின்றன. இவைமூலம் கிடைக்கும் வருமானத்தில் மாநில அரசுகளுக்கு மிகவும் குறைவான அளவே கொடுக்கப்பட்டு வருகின்றது. கங்கவரியிலிருந்து ஒரு பைசா கூட மாநில அரசுக்குப் பங்கு கிடைவதாது. எக்ஸ்சஸ் வரியிலிருந்து மாநிலங்களுக்கு சுமார் ஐந்தில் ஒரு பாகம்தான் கொடுக்கப்

படுகிறது. வருமானவரியிலிருந்தும் கம்பெனிகளிடம் வசூலாகும் வரியிலிருந்தும், இன்று 4-ல் ஒரு பங்குதான் மாநில அரசுகளுக்குத் தரப்படுகிறது. இந்த நிலையைப் பெரிதும் மாற்றவேண்டும். இந்த வரிகள் கொழுத்த வருமானத்தைத் தருபவை இவைமூலம் கிடைக்கும் மொத்த வருவாயில் முக்கால் பங்கை மாநிலங்களுக்குத் தரவேண்டும். எந்த மாநிலத்துக்கு எவ்வளவு என்று நிர்மாணிக்க, பொருத்தமான—நியாயமான கோட்பாடுகளை வகுத்துக்கொள்ளலாம். ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு தடவை இந்தக் கோட்பாடுகளில் ஏதாவது மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டியிருந்தால், அதைச் செய்ய ஓர் உயர்மட்டக்குழு செயல்பட ஏற்பாடு செய்யலாம்.

1972, மார்ச் மாதம் நாடாளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பட்ஜெட்டைப் பாருங்கள். எக்ஸ்சைஸ் வரி மூலம் வரும் வருமானம் ரூ. 2074 கோடி, சுங்கவரி தரும் வருமானம் ரூ. 534 கோடி. வருமான வரியும் கம்பெனிகள் தரும் வரியும் சேர்த்துக் கிடைப்பது ரூ. 901 கோடி. இவற்றின் மொத்தம் ரூ. 3510 கோடி. இன்றுள்ள ஏற்பாட்டின்படி இதிலிருந்து சுமார் ரூ. 840 கோடிதான் எல்லா மாநிலங்களுக்கும் பங்கிட்டுத்தர ஒதுக்கப்படுகிறது. நாம் சொல்லும் விதத்தில், இந்த ரூ. 3510 கோடியில் முக்கால் பங்கை மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கினால், அது ரூ. 2600 கோடிக்குமேல் ஆகும். இதை மாநிலங்களுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தால் அவற்றின் நிதி நிலைமை பெரிய அளவு முன்னேற்றம் அடையும் என்பதில் சந்தேகம் இருக்க முடியாது. மாநில அரசுகள் “பிச்சைக் காரப் பிழைப்பு” நடத்த வேண்டியதில்லை!

போராட ஒன்று பணீர்!

இவ்வாறாக, நாம் கேட்கும் அதிகாரங்களையும், நிதி வசதிகளையும் மாநிலங்கள் பெறவேண்டும் என்றால், மத்திய அரசை எதிர்த்து, மாநில சுயாட்சி என்ற ஜனநாயகக் கோரிக்கையை ஆதரிக்கும் அனைத்து சக்திகளையும் ஒன்று திரட்டிப் போராட வேண்டும். இந்தப் போராட்டத்துக்கு, அனைத்து மாநிலங்களின் மக்களையும் ஒன்று திரட்டியாகவேண்டும்.

இந்த முக்கியமான பணியில், நாட்டில் உள்ள அனைத்து திடதுசாரி சக்திகளையும், ஜனநாயக சக்திகளையும் நம் முடன் ஒத்துழைக்க வருமாறு வேண்டுகிறோம்.

